

Jamsai

乘

ราชัน

ใต้อาณัติ

龍

1

เอ่อหมย 峨嵋 เจียน
อวี แปง

ความรู้สึกที่อบอุ่นแผ่มาจากหน้าอก จินโยวโยวหรีตด้วยความสบายจนแทบอยากระบายลมหายใจออกมา

ทว่า...หน้าอก?!

นางลืมหูลืมตาขึ้นทันที มองเห็นฝ่ามือข้างหนึ่งของเหยียนตี้กำลังทาบทับที่หน้าอกของนางอยู่จริงๆ! มืออีกข้างก็ 'บั้งเอิญ' โอบนางไว้ในอ้อมแขนพอดีบพอดี

นะ...นะ...นี่มันอะไรกัน! จินโยวโยวอ้าปากพะงาบ อยากจะปิดกรงเล็บหมาป่าข้างนั้นของเขา ที่เอาเปรียบนางอย่างโจ่งแจ้งให้พ้นตัว รวมถึงประณามท่าทางลามกของเขอย่างจริงจัง

แต่ครั้นสายตามองเห็นใบหน้าปราศจากอารมณ์ของเหยียนตี้ นางก็หยุดความคิดนั้นทันที คนเขากำลังรักษาอาการบาดเจ็บให้นางอย่างซื่อตรง ไม่ได้มีความคิดจะฉวยฉกฉวยนางเลยสักนิด กระมัง มีคำกล่าวว่าผู้เป็นหมอมือใจตั้งบุญการี สำหรับปัญหาสำคัญถึงชีวิตอย่างการรักษาอาการบาดเจ็บนี้ไม่สมควรห่วงเรื่องชายหญิงมีความแตกต่าง

ไฉนนางคิดมากไปอีกแล้วหรือไม่ ผู้อื่นช่วยนางด้วยความหวังดี แต่นางกลับกล่าวหาว่าคนเขาเป็นหมาป่าరాသဲะ นี่จะไม่รู้ดีรู้ชั่วเกินไปแล้ว!

มากกว่ารัก ราชนิเวศน์ 1

เอ้อหมย เขียน อวี แป

Published originally under the title of 《乘龍》(Cheng Long)

Copyright © 峨嵋(E mei)

Thai edition rights under license granted by 峨嵋(E mei)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2567-3

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

มากกว่ารักครั้งนี้กลับมาพร้อมผลงานเรื่องใหม่ของ 'ท่านเอ๋อเหมย' ซึ่งเคยฝากความประทับใจให้กับท่านนักอ่านจาก 'เงาเพลิงสะท้อนปฐพี' และ 'ตำนานรักอสูรร้าย' มาแล้ว

สำหรับเรื่อง 'ราชันได้อาณัติ' จะมีจำนวน 4 เล่มจบ ซึ่งยังคงความแฟนตาซีอยู่ค่ะ โดยจะกล่าวถึงโลกที่มีมนุษย์เดินดิน สัตว์วิเศษ ผู้ฝึกยุทธ์ นักกลไก แบ่งความสามารถออกเป็นลำดับขั้น ใครลำดับขั้นสูงก็จะเป็นที่ยอมรับนับถือ

'ฉินโยวโยว' หญิงสาวผู้ไม่เคยจดจำใบหน้าของใครได้ เป็นศิษย์เพียงคนเดียวของยอดปรมาจารย์ด้านกลไกที่เคยเอาแต่พึ่งพาอาจารย์ไปทุกอย่าง วันหนึ่งเมื่ออาจารย์มาหาตัวไป ฉินโยวโยวจึงต้องออกมาผจญโลกกว้างเพียงคนเดียว ทว่าไม่ทันไรก็ถูกคนวางยาจนตบะที่ฝึกมาอย่างยากลำบากสูญสิ้นไป ต้องแยกกันหนีกับสัตว์วิเศษทั้งสอง แต่ดีที่นางเอาชีวิตรอดมาได้ ซึ่งได้รับความช่วยเหลือจาก 'เหยียนหย่งเล่อ' บุรุษผู้มีสีหน้าเดียว

ฉินโยวโยวจะตามหาสัตว์วิเศษและอาจารย์ของนางพบหรือไม่ จะมีใครหวังใช้ประโยชน์จากความสามารถของนางหรือเปล่า เหยียนหย่งเล่อจะพึ่งพาฉินโยวโยวครั้งแรกจริงหรือ หากท่านนักอ่านอยากรู้เรื่องราวต่อแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฉินโยวโยว ศิษย์คนเดียวของมือเทพเนรมิตจีเทียนเล่อ มีรูปโฉมงดงาม เชี่ยวชาญด้านวิชากลไก จดจำใบหน้าคนไม่ได้เป็นคนชอบเอาแต่ใจ
- * เหลียนตี้ ขี้อร่อยหย่งเล่อ ตำแหน่งเซ่งผิงชินอ่อง เป็นน้องชายของฮ่องเต้แคว้นเซียงเยวี่ว วรยุทธ์ล้ำเลิศ ไม่เคยพ่ายเอาแต่ทำใ้ใบหน้านี้ไร้ความรู้สึกตลอดวัน
- * เหลียงลิ่ง ขันทีขรา เคยกำกับดูแลสายลับทั้งหมดที่อยู่ใต้อาณัติราชวงศ์ ก่อนมาเป็นพ่อบ้านใหญ่ของจวนเหลียนตี้
- * ฉีเทียนเล่อ ยอดปรมาจารย์ด้านกลไก ถูกขนานนามว่า 'มือเทพเนรมิตจีเทียนเล่อ' เป็นอาจารย์ของฉินโยวโยว
- * อี้เสี่ยวฮุย สัตว์วิเศษของฉินโยวโยว เป็นกระต่ายหิมะหลงทางสีขาวเทา มีกระเป๋าทรงวิเศษ ชอบกินทุกอย่างอย่างเอาแต่ใจ ขี้แฉะ
- * กวาด้าจู่ย นักเลี้ยงเสียงศักดิ์สิทธิ์ ลักษณะภายนอกเหมือนอีကာมากกว่านกเอี้ยง เชี่ยวชาญการหาข่าว ชอบกินสมอและไขกระดูกของงูและแมลง
- * จู๋วันเพย สัตว์วิเศษของเหลียนตี้ เป็นสัตว์วิเศษชั้นห้า มีสีแดงตัวใหญ่ วิ่งเร็วมาก

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

โชคดียิ่งนักที่ไม่ได้ขยันทิ่มตบมากนัก มิเช่นนั้นคงได้เสียหายหนักจริงๆ แล้ว!

ฉินโยวโยวพยายามคิดในแง่ดี ก่อนจะฝืนแรงเปิดหน้ากากบนหน้า ออกแล้วกระอักเลือดออกมาคำใหญ่

ร่างกายฉินโยวโยวคล้ายถูกควั่นภายในจนว่างเปล่าในเวลาเพียงชั่วประเดี๋ยวเดียว ทรมานจนนางอยากจะล้มตัวลงนอนตรงนี้เสียให้รู้แล้วรู้รอด จะถูกจับก็ดี ถูกฆ่าก็ช่าง อยากรู้ก็ดีกว่าดิ้นรนหนีตายด้วยสภาพรากเลือดเช่นยามนี้

แต่ครั้นคิดถึงผลที่ตามมาหลังถูกบรรดาคนด้านหลังไล่ตามทัน... ฉินโยวโยวก็กั๊กฟันแน่นวิ่งไปข้างหน้าต่อท่ามกลางสายลมภูเขาพัดคำราม

ไม่รู้ว่าตัวเลวทรมานตัวใดคิดค้นลูกกลอนที่โหดเหี้ยมอย่าง 'ลูกกลอนสลายพลัง' ออกมา น่าสงสารนางยิ่งนัก อุตสาห์ลำบากลำบากบนฝึกยุทธ์

มาเป็นสิบปี กลับต้องมาสูญเสียพลังทั้งหมดไปในครั้งเดียวเช่นนี้
ขอสาปแช่งเจ้าตัวเลวทรามนั่นให้แต่งกรรยาไม่ได้ไปสืบชาติ!

จินโยวโยวอาศัยความคิดฟุ้งซ่านมาเบนความสนใจจากความเจ็บปวด
ที่เกิดขึ้นเพราะอาการบาดเจ็บบนร่างกาย นางผืนดินกะโผลกกะเผลก
มุ่งไปข้างหน้าตามทางบนภูเขา

ด้านหน้ามีเสียงน้ำดังซู่ซ่า ขณะเดียวกันเสียงตะโกนจากกลุ่มคน
ที่ไล่ตามอยู่ด้านหลังก็โกล้งเข้ามาทุกที!

แปลกแล้ว! โฉนเสียงน้ำจากลำธารจึงได้ดังเพียงนี้! สติของจินโยวโยว
พว้าเลือนอยู่บ้าง เนื่องจากนางวิ่งวนไปมา ฤทธิ์ของยาถูกกลืนสลายพลัง
จึงได้โคจรไปทั่วร่างกายแล้ว ความรู้สึกอ่อนแรงค่อยๆ ปกคลุมนางทีละน้อย

"โยวโยว หยุดหนีเสียที ด้านหน้าไม่มีทางแล้ว ตามข้ากลับไปเถอะ"
เสียงบุรุษที่คุ้นเคยดังมา...เป็นเพิงกุยอวิน

ข้าตามเขากลับไปก็ได้จับแน่แน่นอน! ไม่นานก็ถึงสิ! จินโยวโยวหลุดตา
ในใจไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ทว่าชั่วครู่ถัดมาจินโยวโยวก็นึกเสียใจแล้ว...เท่าที่ก้าวออกไปเหยียบ
พบแค่เพียงอากาศ ตัวนางหลุดจากการควบคุม ร่วงตกลงไปยังด้านล่าง

ด้านหน้าถึงกับเป็นหน้าผา!

เพิงกุยอวินที่สมควรตายผู้นั้นแค่ประโยคเดียวยังพุดให้มันดีๆ ไม่ได้
หากเขาบอกมาตรงๆ ว่าด้านหน้าเป็นหน้าผา นางก็ไม่มีทางเร่งความเร็ว
พุ่งตัวมาแน่นอน นางจะตายอย่างไม่เป็นธรรมชาติไปแล้ว!

แต่เหมือนว่าคนที่ตกหน้าผาโดยปกติแล้วจะไม่ตายกัน ข้ายังมี
โชคหล่นใส่เสียด้วยซ้ำ หากไม่ได้ของจำพวกสมบัติโบราณ ก็จะได้สุดยอด

ตำราลับแห่งยุคมา...ฉันโยวโยวที่ร่างอยู่กลางอากาศประคองสติเอาไว้
ไม่อยู่ นางสลบไปแล้ว ทว่าก่อนจะหมดสติ สิ่งที่วาบผ่านสมองทั้งหมด
ล้วนแต่เป็นนิทานเรื่องเล่าก่อนนอนที่อาจารย์เล่าให้นางฟัง

"โยวโยว!" เสียงรื้อนรนต์กใจระคนเดือดดาลของเฟิงกุยอวีนดังมา
จากบนหน้าผาและถูกลมภูเขาพัดจนขาดหายไป

ท่ามกลางแสงไฟวูบไหว รูปโฉมหล่อเหลาอ่อนโยนของเฟิงกุยอวีน
ดูเศร้าและตื่นตระหนก เขาได้ยินเพียงเสียงน้ำดังซู่ซ่า ไหนเลยจะยังมี
เงาร่างของฉินโยวโยวอยู่อีก

เฟิงกุยอวีนกำหมัดแน่น เล็บแทงเข้าฝ่ามือแล้วก็ยังไม่รู้ตัว เขา
หันหลังขวับไปตะคอกสั่งบรรดาคนชุดดำที่มาด้วยกัน "ลงไปหา ต่อให้ต้อง
สูบแม่น้ำสายนั้นจนแห้งก็ต้องหาคนกลับมาให้ข้า! เป็นต้องเห็นคน..."
พูดถึงตรงนี้สองตาเขาก็แดงเรื่อ สะกटकลิ้นไม่พูดคำว่า 'ตายต้องเห็นศพ'
ออกมา

ฉินโยวโยวจะตายไม่ได้! ไม่ว่าด้วยเหตุผลส่วนรวมหรือส่วนตัว
เขาล้วนต้องหาตัวนางกลับไปให้ได้

ต้องโทษที่เขาใจร้อนบีบคั้นคนมากเกินไป หากรู้ว่าจะเป็นเช่นนั้น
วันนี้เขาคงยอมปล่อนางไปชั่วคราว...

ในฐานะที่เป็น 'นางเอก' ของเรื่องนี้ ฉินโยวโยวยอมไม่ตาย แต่ก็
มิได้พบเจอเรื่องเหนือความคาดหมายเหมือนกับในนิทานไม่น่าเชื่อถือ
เหล่านั่นที่อาจารย์เล่ามา นางเพียงแต่ถูกคนซ่อนตัวขึ้นจากน้ำ และ
นำมาวางไว้บนไม้กระดานท้ายเรือ

"ด้านนอกเกิดอะไรขึ้น" บุรุษชุดสีเขี้ยวครามผู้หนึ่งที่อยู่ภายในห้องบนเรือเลื่อนสายตาจากจดหมายในมือ มองไปยังบ่าวชราผมขาวไร้หนวดในชุดพอบ้านที่เฝ้าอยู่ข้างประตู

หากกล่าวถึงรูปโฉม บุรุษชุดสีเขี้ยวครามผู้นี้ก็นับว่าโดดเด่นอย่างที่สุด ทว่าน่าเสียดายที่ใบหน้าไม่มีรอยยิ้มแม้แต่น้อย ท่าทีที่ดูน่ายำเกรงโดยธรรมชาติเมื่อรวมกับรอยพิบัจจๆ ไม่ก็รอยที่หวางคิ้วก็ยังเพิ่มความเคร่งครัดเย็นชาให้กับตัวเขาที่เดิมทีก็ค่อนข้างขึงขังอยู่แล้ว เป็นเท่าตัว ทำให้คนเกิดความครั่นคร้ามหวั่นเกรงขึ้นในใจอย่างห้ามตนเองไม่ได้ มิต้องพูดถึงความน่าเกลียดหรือชวนให้หม่นชอบเลย กระทั่งให้มองนานขึ้นอีกสักนิดก็ยังรู้สึกว่าเป็นการบังอาจล่วงเกิน ยามเขามองมาแค่ปราดเดียวก็ยังรู้สึกสั่นสะท้านไปทั้งตัวทั้งใจ

รูปโฉมต่อให้งามเพียงไร แต่เมื่อไปอยู่บนหน้าของพญายมแล้วก็ไม่มีความชื่นชมได้ลง!

เขาแค่เหยียนนามดี เป็นพญายมในความคิดของผู้คนจำนวนมาก!

บ่าวชราค่อมตัวตอบเสียงเบา "คนเรือพบเห็นคนจมน้ำในแม่น้ำ จึงช่วยขึ้นมาวางไว้ท้ายเรือพะยะค่ะ" ขอเพียงได้ยินเสียงของบ่าวชราผู้นี้ คนทั้งหมดก็รู้ถึงอาชีพที่เขาทำได้...ชั้นที่

ผู้ที่มีชั้นที่อยู่ข้างกายย่อมมิใช่คนธรรมดา เหยียนดีเป็นน้องชายร่วมอุทรของผู้ครองแคว้นเซียงเยวีย ชั้นที่ชรา नामว่าเหลียงลิ่งเคยกำกับดูแลสายลับทั้งหมดที่อยู่ใต้อาณัติราชวงศ์ แม้บัดนี้จะถอนตัวออกมาเป็นพอบ้านใหญ่ของจวนเหยียนดีแล้ว แต่เขาก็ยังคงเป็นบุคคลทรงอำนาจชั้นหนึ่งในเมืองหลวงแคว้นเซียงเยวีย

ครั้งนี้พวกเขาสองนายบ่าวลักลอบเข้าแคว้นตัวลีเป็นการลักขังกายพวองครักษ์คนสนิทมาเพียงสิบสองคนเท่านั้น ย่อมจะระแวงระวังต่อเหตุการณ์ไม่คาดฝันและคนแปลกหน้าที่จุ้ๆ ก็ปรากฏตัวในบริเวณใกล้เคียงเป็นพิเศษ

เหลียงลิ่งกำลังคิดจะเอ่ยปากขออนุญาตไปจัดการกับ 'เหตุไม่คาดฝัน' นี้ เหยียนตี้กลับโยนจดหมายในมือเข้ากระถางไฟและลุกขึ้นเดินออกไปนอกห้องแล้ว

จดหมายฉบับนี้สายลับได้บังคับบัญชาเพ่งส่งมาอย่างเร่งด่วน ในจดหมายเป็นข่าวที่ทำให้เหยียนตี้ผิดหวัง คนที่เขาต้องการหาตัวเพ็งมีร่องรอยปรากฏ แต่จุ้ๆ เเบาะแสก็มาขาดหายไปอีกครั้ง เหตุการณ์ทำนองเดียวกันนี้มีใช้เพ็งเกิดเป็นครั้งแรก จนเขาเองยังนึกสงสัยว่า สวรรค์ใช้เงาใจเป็นศัตรูกับเขาหรือไม่

เจ้าคนสมควรตายนั้นก็นับช้อนแกงเหลือเกิน! ลิ่นไหหลยั้งกว่าปลาหนี่ซิว* เสียอีก!

เหลียงลิ่งมองออกกว่าเหยียนตี้อารมณ์ไม่ดีจึงไม่กล้าพูดมาก เพียงเดินตามเขาไปท้ายเรืออย่างเงียบๆ

ฉินโยวโยวกำลังคว่ำหน้านอนพาดอยู่บนขาคนเรือหญิง นางกระอักน้ำที่ปนทรายและเลือดคำสุดท้ายออกมา สติของนางเลอะเลือน เรือณฉมยวเป็ยคุมสยายอยู่ สภาพพอเนจอนาถเหลือแสน

เหยียนตี้เดินมาหยุดข้างกายฉินโยวโยว อาศัยแสงตะเกียงอ่อนๆ วับแวมก็มองเห็นสีแดงสดวเงเล็กๆ ปรากฏระหว่างเส้นผมหลังคอนาง

* ปลาหนี่ซิว เป็นชื่อปลาชนิดหนึ่งตัวกลมปลายหางแบน หลังสีดำท้องสีขาวหรือเทา หัวเล็กแหลมปากมีหนวด มักจะอยู่ในแม่น้ำ หนอง บึง ชอบซ่อนตัวอยู่ในดินเลน เนื้อใช้รับประทานได้

ได้พอดี...เป็นเขา?

เหยียนตี้ปล้นกัมตุ๋ย่นมือไปปิดเรือนผมเปียกที่กีดขวางสายตาออก เผยให้เห็นลำคอขอบบางขาวสะอาด บริเวณหลังค้อมีปานสีแดงสดรูปร่าง คล้ายใบเฟิง* ขนาดใหญ่กว่าหัวแม่มือเล็กน้อยปรากฏให้เห็นในสายตา

การมาถึงกะทันหันของเหยียนตี้ทำให้คนเรือหญิงที่กำลังช่วยเหลือ ฉินโยวโยวสะดุ้งตกใจ คิดจะลุกขึ้นทำความเคารพอย่างลูกลี้ลูกฉิน ทำให้ฉินโยวโยวที่ฟูบอยอยู่บนตักนางหวิดจะกลิ้งตกลงจากไม้กระดานเรือ โชคดีที่เหยียนตี้มือไวตาไวรวบตัวคนไว้ได้ทัน

"ระว้!" เหลียงลิ่งคิดไม่ถึงว่าจู่ๆ เหยียนตี้จะพุ่งไปกอดสตรีแปลกหน้า เช่นนี้ ถ้าเกิดนั้นเป็นมือลอบสังหารปลอมตัวมาจะทำเช่นไร!

เหยียนตี้ไม่สนใจพวกเขาสองคน เขาเพียงยกฝ่ามือทาบบน หน้าอกฉินโยวโยว

ฉินโยวโยวรู้สึกว้าวุ่นกลุ่มหนึ่งเริ่มแผ่จากหน้าอกลามไปทั่ว ทั้งร่างกาย นางค่อยๆ พ้นคืนสติ แต่ลืมตาขึ้นมามองเหยียนตี้ที่อยู่ใกล้ แค่อึดด้วยความงุนงงได้เพียงแวบหนึ่ง ศีรษะนางก็เอียงพับสลบไป อีกครั้ง

เหลียงลิ่งคอยจับสังเกตอย่างละเอียดอยู่ด้านข้างครู่หนึ่ง ครั้นพบว่า ฉินโยวโยวไม่มีความสามารถพอจะจู่โจมได้จริงๆ จึงค่อยวางใจลง สั่งให้ คนเรือหญิงเตรียมน้ำร้อนและน้ำขิงมา

มีฐานะเป็นถึงคนสนิทของเหยียนตี้ แค่เสี้ยวเวลาที่มองเห็น ปานบนคอฉินโยวโยว เหลียงลิ่งก็รู้แล้วว่าเหตุใดนายท่านของตนถึงมี

* ใบเฟิง หมายถึงใบเมเปิ้ล

ท่าทางผิดปกติเช่นนี้...สตรีที่ถูกคนเรือช่วยขึ้นมาด้วยความหวังดีนางนี้เป็นไปได้มากกว่าจะเป็นคนที่นายท่านเที่ยวตามหาทั่วทุกสารทิศมาตลอดหนึ่งปีนี้!

เพียงแต่...ไฉนจึงเป็นหญิงสาวไปเสียเล่า

ภายในห้องบนเรือ หยียนตี้แน่ใจแล้วว่าฉินโยวโยวยังไม่มีอันตรายถึงชีวิตจึงได้สั่งให้คนเรือหญิงเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้นาง แล้วจัดการนำตัวนางไปไว้บนเตียงเขาอย่างระมัดระวัง

องค์รักษ์ก้าวมารายงานในห้อง "สองฝั่งแม่น้ำพบเห็นคนชุดดำท่าทางน่าสงสัยกลุ่มใหญ่กำลังค้นหาตามริมแม่น้ำ ส่วนข้างหน้าสิบหลี่* มีทหารแคว้นตวลี่เริ่มปิดแม่น้ำสกัดกั้นเรือที่สัญจรไปมาพะยะคะ"

หยียนตี้เลิกคิ้ว พวกคนไล่ตามมาเร็วเสียจริง!

แคว้นตวลี่กับแคว้นเซียงเยวี่ไม่ลงรอยกันมาแต่ไหนแต่ไร หากพบว่าคนสำคัญของเชื้อพระวงศ์แคว้นเซียงเยวี่อยู่ที่นี่ จะเกิดอะไรขึ้นก็ยากจะคาดเดา

สถานการณ์คับขัน หยียนตี้กลับไม่มีท่าทีตระหนกหรือตกประหม่าเลยสักกระพริบ เขาโบกมือเป็นคำสั่งให้เหลียงลิ่งออกไปจัดการเรื่องนี้แทนเขาด้วยอำนาจเต็มที่อยู่อย่างอารมณ์ดียิ่ง

เพียงประเดี๋ยวเดียวคนทั้งหมดก็ถอยออกไปนอกห้อง ท่ามกลางแสงตะเกียงรูปไห ภายในห้องก็เหลือเพียงความเงียบสงบนุ่มนวล

ปลายนิ้วหยียนตี้ค่อยๆ ลูบไปบนพานรูปใบเฟิงสีแดงสดที่หลังคอฉินโยวโยว เมื่อพิจารณาจากบรรดาสิ่งของประหลาดรวมถึงหน้ากาก

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

หลากหลายรูปแบบที่คนเรือหญิงปลดออกมาจากบนตัวนางก็เพียงพอจะทำให้เขาแน่ใจในฐานะของนางได้แล้ว

เดินจนรองเท้าเหล็กพังยังหาไม่เจอ บทจะม่ง่ายดายไม่เปลืองแรง*...

"เป็นสวรรค์ส่งเจ้ามาถึงมือข้า" เสียงทุ้มต่ำเอ่ยอย่างทอดถอนใจ

ฉินโยวโยวที่ยังสลบไสลรู้สึกชนลูกที่หลังคอ นางตัวสั่นวูบหนึ่งแล้วหันศีรษะมาอย่างห้ามตนเองไม่ได้ ดวงหน้าซีดขาวแต่ยังคงดงามจนชวนตะลึงเผยโฉมภายใต้แสงตะเกียง ดูประาะบางอ่อนละมุน คล้ายเพียงสัมผัสก็อาจแตกสลาย ช่างชวนให้คนนี้รักใคร่เอ็นดูปานกล้วยไม้แรกผลิ

รอยยิ้มบางๆ ค่อยๆ จุดขึ้นในดวงตาของเหยียนตี้ก่อนแผ่ขยายทีละนิดมาถึงริมฝีปาก ใบหน้าไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึก เพียงแค่มีรอยยิ้มก็พลันแปรเปลี่ยนเป็นมีเสน่ห์เหลือร้ายไร้ใดเทียม

"เป็นเรื่องน่าประหลาดใจที่ชวนให้ข้าคาดไม่ถึงโดยแท้"

มือที่อ้อยอิ่งอยู่บนคอฉินโยวโยวยังมิได้ผละจากไป กลับเปลี่ยนมาลากไล่แก้มเนียนนุ่มของนางเบาๆ รอยยิ้มของเหยียนตี้ยิ่งแผ่กว้างพึงพอใจกว่าเดิม และก็ยัง...น่าสยดสยองกว่าเดิม

ฉินโยวโยวไม่อาจมองเห็นรอยยิ้มอันหาได้ยากยิ่งนี้ของเหยียนตี้ที่หวาดูจากคำบรรยายความคิดที่นางจะมีต่อเหยียนตี้ในวันหน้าก็จินตนาการได้ไม่ยากว่ายามเหยียนตี้ยิ้มนั้นน่าเขย่าขวัญมากเพียงไร... ยามเขาไม่ยิ้มสามารถทำให้เด็กร้องไห้ได้ ยามเขายิ้ม...กระทั่งผู้ใหญ่ยังต้องตกใจจนร้องไห้!

ฉินโยวโยวฟื้นขึ้นมาก็เป็นอีกสามวันให้หลังแล้ว นางไม่ได้ล้มตาศั้น

* 'เดินจนรองเท้าเหล็กพังยังหาไม่เจอ บทจะม่ง่ายดายไม่เปลืองแรง' หมายถึงสิ่งของที่รีบร้อนต้องการบางครั้งทุ่มเทหาอย่างไรก็หาไม่ ได้ แต่กลับได้มาอย่างง่ายดายโดยไม่คาดฝัน

ในทันที ด้วยตัวนางยังต้องระมัดระวังอย่างมาก

ความว่างโหวงไร้พลังอย่างเห็นได้ชัดภายในกายทำให้ฉินโยวโยว อึดอัดคับข้องใจจนแทบอยากเปล่งเสียงร้องไห้โฮออกมา แม้นางมิได้หมั่นเพียรนัก แต่ก็ลำบากลำบากฝีกตนมาถึงสิบปีเต็ม ลูกกลอนสลวยพลั่งที่สมควรตายเพียงเม็ดเดียวนั้นถึงกับสลายความทู่เทตลอดสิบปีของนาง ให้กลายเป็นอากาศไปแล้ว หากรู้ก่อน นางคงไม่ฝีกตนอะไรนี้หรอก มิใช่เอาเวลาไปมุ่งศึกษาวิชาการโกที่ตนชอบเสียยิ่งกว่า

น่าเสียดายที่ต่อให้ฉินโยวโยวจะห่อเหี่ยวเศร้าใจเพียงไร ทุกอย่างก็ได้กลายเป็นเรื่องจริงแล้ว สิ่งที่ต้องนี้นางควรพิจารณายิ่งกว่าคือสถานการณ์ในยามนี้และเรื่องที่ว่าหลังจากนี้นางจะหลบเลี่ยงการตามจับของเฟิงกุยอวินอย่างไร

ฉินโยวโยวเศร้าซึมได้เพียงครู่เดียวก็จำต้องกระตุ้นจิตใจให้ฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง

นางน่าจะถูกคนช่วยไว้แล้ว รู้สึกเหมือนว่าอยู่บนเรือ นางจำได้ว่าคล้ายมองเห็นบุรุษแปลกหน้าผู้หนึ่งระหว่างที่สติพร่าเลือน ทว่าตอนนี้นางก็จำไม่ได้แล้วว่าอีกฝ่ายมีหน้าตาทำทางเช่นไร

หากเฟิงกุยอวินจับนางได้จะต้องไม่เลือกเดินทางทางน้ำแน่นอน นางไม่รู้ว่าตนเองสลบไปนานเพียงไร แต่คาดว่าจะไม่ใช่แค่ครู่สั้นๆ แน่ คนที่ช่วยสามารถพานางหลบพ้นการสืบหาของเฟิงกุยอวินได้โดยปลอดภัยจะต้องมีเส้นทางและลู่ทางอย่างแน่นอน

บัดนี้นางสู้ไม่ได้แม้แต่สตรีธรรมดาคนหนึ่ง หากอยากจะหนีพ้นอันตรายได้โดยปลอดภัย หนทางที่ดีที่สุดก็คงไม่พ้นเกาะติดข้างกาย

ผู้มีพระคุณช่วยชีวิต รอออกจากสถานที่เสี่ยงไปไกลและสภาพร่างกายนางดีขึ้นบ้างแล้วก็ค่อยมาวางแผนอีกที

ฉินโยวโยวคิดหาคำอธิบายถึงฐานะที่มาของตนเองอยู่เงียบๆ ในใจ พร้อมกับเตรียมอารมณ์สำหรับแสดงเป็นสาวน้อยปวกเปียกหลอกให้คนเห็นใจไปด้วย

อาจารย์เคยบอกว่าบุรุษน้อยคนนักที่จะไม่เจ้าชู้และไม่ชอบเป็นวีรบุรุษ วีรบุรุษช่วยสาวงามอะไรนั่น พวกเขาชอบที่สุดแล้ว!

"ในเมื่อพื้นแล้วก็ลืมตามาคู่กัน" เสี่ยงบุรุษพลันดังขึ้นข้างเตียง ฉินโยวโยวหายใจสะดุด นางทำตนเองล้าลึกจนไอโซลกไม่หยุด

ฉินโยวโยวเพิ่งฟื้นได้ไม่นาน เหยียนตี้ก็สังเกตเห็นแล้ว สาวน้อยนางนี้ฟื้นแล้วกลับจงใจแกล้งสลบ ไม่รู้ว่าในใจกำลังคิดวางแผนอะไรอยู่

เหยียนตี้เห็นนางไอดิดกันจนหมดเรี่ยวแรงก็นึกสงสารอยู่บ้าง เขาก็อุ้มนางขึ้นมาพิงในอ้อมแขนตนเอง ลูบหลังช่วยให้นางหายใจไม่ติดขัด ทั้งยังป้อนชาร้อนในมือให้นางดื่มอีกสองอีก

เหลียงลิ่งที่ด้านข้างมองเห็นภาพฉากนี้ก็ตกใจจนลูกตาแทบหลุดออกมา หลายปีมานี้เขาไม่เคยเห็นนายท่านของตนอ่อนโยนเอาใจใส่ผู้อื่นถึงเพียงนี้มาก่อนเลย! ยังดีที่เขาผ่านอะไรมาโชกโชก สิ้นหน้าผิปกติจึงปรากฏเพียงรูปเดียวก็กลับมาเป็นปกติในทันที

ฉินโยวโยวค่อยยังชั่วแล้วจึงได้ค้นพบว่าตนเองถึงกับถูกบุรุษแปลกหน้าผู้หนึ่งกอดอยู่ในอ้อมแขน...ข้าถูกล่วงเกินแล้ว?!

ฉินโยวโยวยันตัวขึ้นก่อนจะถอยห่างด้วยอาการโซเซ พลังช้อนตาลิ่งใส่เหยียนตี้ เดิมคิดจะต่อว่ากรกระทำรุ่มร่ามของอีกฝ่ายแรงๆ ผลคือ

พอจ้องไปกลับถูกท่าทางอันน่าครั่นคร้ามของอีกฝ่ายปรามเอาไว้ จู่ๆ นางก็เกิดอาการหวาดระแวงขึ้นมา

ภาพจำแรกที่บุรุษเบื้องหน้ามอบให้แก่จินโยวโยวคือความเคร่งขรึม...เคร่งขรึมมาก...เคร่งขรึมเป็นที่สุด! คล้ายว่าเขาขี้มไม่เป็นมาแต่กำเนิด ทั้งใบหน้าแข็งตึงประหนึ่งแผ่นเหล็ก เครื่องหน้าลึกล้ำ โครงหน้าชัดเจน ท่าทางดุจดั่งยอดเขาสูงตระหง่าน ไม่เพียงดูแข็งแกร่งราวเยอหยิ่ง ยังดูเย็นชา มากด้วย

โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้นยิ่งดูน่ากลัวเป็นพิเศษ แววตาที่มองคนของเขา ประหนึ่งสามารถมองทะลุการเสแสร้งทั้งหมดเข้าไปถึงใจคนได้

อารมณ์บนใบหน้าเขา 'เคร่งขรึมน่ายำเกรง' เกินไป ไม่มีท่าทาง เจ้าชู้เหลวไหลเหมือนกับพวกบัณฑิตมหาสักกระผึก แววตาที่จ้องมอง จินโยวโยวประดุจเป็นผู้พิพากษากำลังประเมินของผู้ต้องหาวางไร อย่างนั้น

จินโยวโยวนึกสงสัยตนเองขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่ บุรุษที่เหมือน ก้อนหินผู้นี้ น่าจะไม่ได้ล่วงเกินนางหรือกระมัง ต้องเป็นนางคิดมาก จนเข้าใจผู้อื่นผิดไปเองแน่นอน

คนทั้งสองจ้องกันเขม็งได้ชั่วครู่ ต่อให้จินโยวโยวจะใจกล้าน้ำหนา มาแต่ไหนแต่ไรก็ยังทนไม่ไหวอยู่บ้าง พร้อมกันนั้นก็นึกถึงแผนการของตนเองขึ้นมาได้...นางต้องแสวงอ่อนแอเพื่อให้ได้รับความเห็นใจแล้ว ขอความคุ้มครอง

"เอ่อ ปะ...เป็นท่านช่วยข้าเอาไว้หรือ ที่นี่คือที่ใดกัน" จินโยวโยว เก็บสายตากลับคืนมาทันที นางก้มหน้าทอดผ่านวมที่คลุมอยู่ตรงหน้าอกไว้

พลางเอ่ยถามอย่างขลาดๆ

เสียงที่เร่ร่อนแรงบวกกับท่าทางปวกเปียกน่าสงสารนี้ของนาง...

คะแนนเต็ม!

เหยียนตี้จ้องกลางกระหม่อมของนาง ก่อนกล่าวถามทีละคำ "เจ้าจำข้าไม่ได้?"

ฉินโยวโยวนิ่งงันไป ข้าควรจำเขาได้หรือ...

นางซ่อนตาขึ้นเหลือบมองเหยียนตี้แวบหนึ่งอย่างรวดเร็ว ไม่มี
ความทรงจำสักนิด! เมื่อก่อนนางกับเขาเคยพบกันหรือ

ถึงเคยพบคนผู้มาก่อน เขาก็ไม่ควรจะจำนางได้สิ ปกติหากนาง
ไม่แปลงโฉมก็มักจะใส่หน้ากากเอาไว้ตลอด มีเพียงไม่กี่คนที่เคยเห็น
รูปโฉมที่แท้จริงของนาง

หรือว่าบุรุษผู้นี้มีชื่อเสียงโด่งดัง ทุกคนควรจะจดจำเขาได้?

แม้ฉินโยวโยวจะมีได้ตอบคำ แต่สีหน้างุนงงก็ได้ให้คำตอบแก่
เหยียนตี้แล้ว

ในใจเหยียนตี้พลันเกิดโทสะขึ้นมาทันควัน

หนึ่งปีแล้ว หนึ่งปีเต็มๆ ที่เขาแทบจะใช้กำลังทั้งหมดในการสืบเสาะ
หาสตรีตัวน้อยตรงหน้านี้ แต่นางถึงกับจำเขาไม่ได้สักนิด!

นางกล่าวละเลยเขาเช่นนี้ได้อย่างไร!

หรือว่าทั้งหมดทั้งมวลนี้ล้วนเป็นการแสดงของนาง คิดว่าทำเช่นนี้
ก็จะบดบังเรื่องที่ทำเมื่อหนึ่งปีก่อนไปพ้นตัวได้?!

รอยพับที่หว่างคิ้วเหยียนตี้กดลึกขึ้นอีกหลายส่วนโดยไม่รู้ตัว ยามที่
อยู่ภายใต้สายตาเขาเช่นนี้ จู่ๆ ฉินโยวโยวก็รู้สึกเย็นวาบขึ้นมาอย่าง

อธิบายสาเหตุไม่ได้ ทว่านางจำเขาไม่ได้จริงๆ นี่!

ความสามารถในการจดจำคนของนางย่าแม่มาแต่ไหนแต่ไร หากบนตัวอีกฝ่ายไม่มีความเด่นชัดอะไร โดยทั่วไปนางล้วนจำไม่ได้ หมู่บ้านเล็กๆ ที่ใกล้กับสถานที่เร้นกายของนางกับอาจารย์ในสมัยก่อน ก็มีคนอยู่เพียงร้อยละกว่าคน ที่นางจดจำได้แม่นยำมีไม่ถึงครึ่งเสียด้วยซ้ำ ทั้งคนเหล่านั้นยังเป็นคนที่นางสัมผัสคลุกคลีด้วยเป็นประจำ

ถ้าเป็นผู้ที่เคยพบปะกันโดยบังเอิญ ขอแค่นางหันหลังกลับก็ลืมคนออกจากสมองไปจนสิ้นแล้ว

อาจารย์บอกว่านางเป็นพวกไม่คิดอะไรมากซ้ำยังแยกแยะคนไม่ได้โดยกำเนิด ฉะนั้นโยวโยวจึงทำได้เพียงปลอบใจตนเอง สมองนางมีไว้ใช้จดจำสิ่งที่มีค่ามากกว่านี้ จะจำพวกคนผ่านมาแล้วผ่านไปเหล่านั้นไปไย

นางไม่ทันตระหนักเลยสักนิดว่า 'ข้อบกพร่องเล็กๆ' นี้ของนางจะนำพาความยุ่งยากใหญ่หลวงเพียงไรมาให้นางบ้าง...

"มีทราบว่ามีพระคุณมีชื่อเสียงเรียงนามว่ากระไร" ฉินโยวโยวเอ่ยถามด้วยท่าทางน่าสงสาร แสดงท่าทางสำนึกผิดจากใจจริงออกมา ก่อนหน้านี้นี้จำท่านที่เลื่องชื่อลือนามไม่ได้ก็ถือเป็นความผิดของข้า ตอนนี้อยู่ผิดแล้วแก้ไขในทันที นายท่านสมควรจะพอใจแล้วกระมัง

เหยียนตีมองนางอย่างเย็นเยียบ ก่อนกล่าวโดยข้ามคำถามของนางไป "เจ้ากินลูกกลอนสลายพลังเข้าไป? ศัตรูของเจ้าเป็นใครกันต่อไปคิดจะทำอย่างไร"

น้ำเสียงเหมือนสออบสอวนนักโทษโดยแท้!

อันที่จริงจินโยวโยวกก็ได้สนใจฐานะหรือชื่อแซ่ของผู้มีพระคุณจริง ๆ หรือก ในเมื่อเขาไม่อยากจะบอกก็ปล่อยให้เขาทำตัวลึกลับต่อไปได้ ถึงอย่างไรนางก็ไม่คิดจะตั้งป่ายบูชาก็ให้ออกอยู่แล้ว

นางซาบซึ้งในบุญคุณที่อีกฝ่ายช่วยชีวิตไว้ มีโอกาสก็อยากจะตอบแทน แต่ถ้าอีกฝ่ายรู้สึกว่าเป็นไร นางก็ไม่ยื่นกรานเกินไปนัก

บุรุษตรงหน้าสามารถมองออกว่านางถูกลูกกลอนสลายพลังทำลายตบะไป เก้าในสิบส่วนจะต้องมีตบะไม่อ่อนด้อย เมื่ออยู่ตรงหน้าเขา นางจำต้องระมัดระวังวาจาเล็กน้อย มิเช่นนั้นหากคุ้ยแค้นความแตกขึ้นมาจะมีใ้เรื่องสนุก

"ผู้มีพระคุณสายตาดีนัก นี่เป็นเรื่องของสำนักข้า ผู้มีพระคุณช่วยชีวิตข้าไว้ เดิมทีข้าก็ไม่มีสิ่งใดจะตอบแทนอยู่แล้ว ยังจะไร้ความเกรงใจเพิ่มเรื่องยุ่งยากให้ผู้มีพระคุณอีกได้อย่างไร ส่วนเรื่องที่ว่าคิดจะทำเช่นไรต่อไปนั้น..."

จินโยวโยวแสดงบทโคกได้ถึงบทบาท ความจริงไม่ต้องแสดงนางก็ไซ่คร้ายและน่าสงสารอย่างมากจริงๆ

หากกล่าวถึงศัตรูของนางก็มีแค่ลัวต้องเอ่ยถึงสาเหตุที่นางถูกวางยาและตามจับตัว นางไม่อาจมั่นใจว่าผู้มีพระคุณท่านนี้จะไว้ใจได้หรือไม่ ย่อมจะไม่อยากเผยเรื่องของตนเองออกไป

กลวิธีถอยเพื่อรูกนี้ก็ต้องการดูท่าทีของเหยียนตี้ด้วย ไม่ว่าบุรุษคนใดเห็นสาวงามตกทุกข์ได้ยากแล้วยังคิดเผื่อตนเองเช่นนี้ จะต้องตบอวดแสดงตนว่าเป็นวีรบุรุษช่วยจัดการภรรยาระแทนสาวงามแน่นอน ต่อให้

ไม่คุยโวรับปากเกินตัวก็ต้องเป็นฝ่ายเสนอความช่วยเหลือบ้าง

ทว่าเหยียนตี้กลับมีสีหน้าไร้อารมณ์ เอาแต่จ้องนางเซมิ่งโดยไม่พูดอะไรสักคำ

มองเข้าไป! ไม่เคยเห็นสาวงามหรือไร!

จินโยวโยวขุนเคื่องใจ คิดจะหลอกล่อผู้อื่น ผลคือผู้อื่นกลับไม่ติดกับเสียอย่างนั้น นางจึงได้แต่ถอนหายใจก่อนเอ่ยว่า "รอสัตว์วิเศษทั้งสองตัวของข้ากลับมาได้แล้วก็จะหาที่เร้นกายหลบภัย"

"สัตว์วิเศษสองตัว?" เหยียนตี้เลิกคิ้ว ผู้ฝึกตนโดยทั่วไปล้วนจับคู่กับสัตว์วิเศษเพื่อฝึกตน ทว่าชีวิตติดอย่างมากก็จับคู่ทำพันธะกับสัตว์วิเศษได้เพียงตัวเดียว

"อืม หนึ่งในนั้นเป็นสัตว์วิเศษที่อาจารย์ทิ้งไว้ให้ข้า หาได้มีพันธะกับข้าไม่" จินโยวโยวอธิบาย

"เจ้าตกทุกข์ได้ยาก พวกมันกลับล้วนไม่อยู่ข้างกายเจ้า?" ในน้ำเสียงของเหยียนตี้มีแววกังขาดูแคลนวางๆ

แม้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฝึกยุทธ์กับสัตว์วิเศษคู่กายจะยังไม่ถึงระดับร่วมเป็นร่วมตาย แต่ก็มิได้ต่างกับญาติร่วมสายเลือดเท่าไรนัก จินโยวโยวถูกทำให้มีสภาพเช่นตอนนี้ สัตว์วิเศษสองตัวนั้นถึงกับหนีหายไปอย่างไร้ร่องรอย นี่นับเป็นสัตว์วิเศษอะไรกัน!

"พวกมันช่วยอะไรไม่ได้หรอก หากต้องมาเคราะห์ร้ายเป็นเพื่อนข้า มิสู้แยกย้ายหนีเอาชีวิตรอดยังจะดีกว่า" ตัวของจินโยวโยวกลับไม่รู้สึกละอะไร

เรื่องแรกทีนางทำหลังพบว่าในอาหารถูกคนวางยาลวกกลอนสลาย

พลังไว้ก็คือปล่อยให้สัตว์วิเศษทั้งสองตัวหนีไปโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เป้าหมายหลักของเพิงกุกยวีนคือนาง เจ้าสองตัวนั้นเก่งเรื่องเล่นลั่นหนีตาย อยู่แล้ว แต่พอถึงเรื่องต่อสู้ที่ถึงขั้นเป็นตายกลับไม่ถนัดแม้แต่บ่อย

"เจ้าคิดจะตามหาอย่างไร พวกมันมีลักษณะเด่นอะไรบ้าง" เหยียนตี้ซักถามต่อ

นี่คือตั้งใจจะช่วยข้าหรือ ไม่เลวๆ คนหน้าตาดีใครเห็นใครก็รัก อย่างที่คิดจริงๆ ฉินโยวโยวลอบกระหึ่มในใจ บนใบหน้ากลับแสดงความลังเลอยู่ชั่วครู่ถึงค่อยเอ่ยว่า "ข้านัดแนะพวกมันให้ไปพบกันที่เมืองปาไช้ที่อยู่ตรงชายแดนแคว้นเซียงเยวี่ พวกมันตัวหนึ่งเป็นกระต่ายหิมะหลงทาง อีกตัวเป็นนกเอี้ยงเสียงศักดิ์สิทธิ์ ลักษณะเด่น... กิ่งก้าน พุดมาก หนีไว พวกนี้นับหรือไม"

"..." เหยียนตี้กับเสียงลึงหมดคำพูด นี่เป็นสัตว์วิเศษที่ใช้การได้ที่ไหนกัน!

ชื่อเสียงของกระต่ายหิมะหลงทางพวกเขาเคยได้ยิน นอกจากวิ่งเร็วแล้วก็ไม่มีควมสันหัดใดๆ อีก ทว่าบรรพบุรุษของนกเอี้ยงเสียงศักดิ์สิทธิ์กลับมีชื่อเสียงโด่งดัง พลังต่อสู้ของพวกมันสามารถมองข้ามไปได้เลย หากแต่พวกมันล้วนมีสมรรถียอดเยี่ยมอย่างยิ่ง มีความสามารถเห็นผ่านตาจำไม่ลืม อีกทั้งหากเป็นนกเอี้ยงเสียงศักดิ์สิทธิ์ระดับชั้นสูงจะยังสามารถทำนายอนาคตได้ จึงเคยเป็นนกวิเศษล้ำค่าที่วิหารศักดิ์สิทธิ์ของแต่ละแคว้นเลื่องลือบูชา

เพียงแต่เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นตำนานอันทรงเกียรติของบรรพบุรุษ นกเอี้ยงเสียงศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น ปัจจุบันนกเอี้ยงเสียงศักดิ์สิทธิ์บนแผ่นดิน

ได้สูญเสียพลังเทพของบรรพบุรุษไปแล้ว นอกจากผีปากคมคายกว่า
นกเอี้ยงธรรมดาที่ไม่มีประโยชน์อื่นได้อีก

ข้างกายสาวน้อยนี้กลับมีสัตว์วิเศษที่อ่อนแอถึงเพียงนี้อยู่ด้วยสองตัว
ไม่น่าแปลกที่นางจะถูกคนทำร้ายจนเป็นเช่นนี้ เกณฑ์การรับสัตว์วิเศษ
ของสองศิษย์อาจารย์คู่นี้ออกจะประหลาดเกินไปแล้ว สัตว์วิเศษเช่นนี้
มีก็แทบไม่ต่างจากไม่มี

ฉินโยวโยวแอบแลลั่น นางไม่ได้โกหก เพียงแต่อธิบายค่อนข้าง
'รวบรัด' และ 'ธรรมดา' ไปสักหน่อยก็เท่านั้น

ในห้องตกอยู่ในความเงียบอันน่ากระอักกระอ่วน ฉินโยวโยว
ลอบพินิจมองสีหน้าท่าทางของเหยียนตี้ก่อนเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง
"พวกของที่ข้าพกดิตตัวมาอยู่ที่ใดกัน"

ตอนที่นางตกน้ำในตัวก็มี 'คลังอาวุธ' อยู่ไม่น้อย ยิ่งตอนนี้นาง
เคลื่อนไหวปรมาณในตัวไม่ได้ก็ยิ่งต้องการของเหล่านั้นมาป้องกันตัว

เหยียนตี้มุ่นหัวคิ้วพลาบกล่าวเสียงเข้ม "ในตัวสตรีนางหนึ่งกลับ
พกแต่ของพวกนั้น ดูอย่างไรก็ไม่เข้าท่า เจ้าอยู่ข้างกายข้า ข้าย่อมจะ
คุมครองเจ้าให้ปลอดภัย" พูดจบก็ไม่รอให้ฉินโยวโยวมีการตอบสนอง
เขาลุกขึ้นและพาเหยียนตี้ลงลงปลัดประตูดุเดินจากไปทันที

ฉินโยวโยวถูกท่าทางซึ่งขึงน่าเกรงขามยามเอ่ยวาจาของเขาทำให้
หวาดกลัว ไม่ทันได้คิดถึงเรื่องโต้แย้ง รอนางนึกขึ้นได้ว่าต้องหาเหตุผล
มาค้าน อีกฝ่ายก็หายตัวไปแล้ว ทำเอานางอึดอัดคับข้องใจขึ้นมาทันที

สตรีอ่อนแอเช่นข้าตกทุกข์ได้ยากอยู่ที่นี่ ในตัวพกของป้องกันตัว
เอาไว้บ้างมีตรงที่ใดไม่เข้าท่าแล้ว?

อีกอย่างต่อให้เจ้าคนผู้นี้จะเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตข้า แต่ก็ไม่มีสิทธิ์
มาริบทรัพย์สินส่วนตัวของข้าไปตามใจชอบกระมัง ไร้เหตุผลสิ้นดี!

ทว่าตอนนี้กระทั่งเงินโยวโยวจะลุกขึ้นนั่งยังสิ้นเปลืองเรี่ยวแรง
ต่อให้นางไม่พอใจเพียงใดก็ไม่มีปัญญาตามออกไปขอเหตุผล ทำได้เพียง
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกันด่าสาปแช่งเขาอยู่ในใจ

บนเรือนนอกจากเงินโยวโยวแล้วก็มีคนเรือหญิงที่เป็นสตรียู่เพียง
นางเดียว หลายวันมานี้ล้วนได้คนเรือหญิงดูแลการกินการอยู่ของนาง
เงินโยวโยวได้รับความจากปากอีกฝ่ายว่าบุรุษที่ช่วยตนไว้ผู้นั้นน่าจะมีเงินยิ่ง
ความเป็นมาของเขาลึกลับ ถึงขนาดว่าแม้แต่แะเอะไรคนเรือสองสามภรรยา
ก็ยังไม่รู้ ข้างกายเขายังมีผู้ติดตามที่แค่เห็นก็รู้ว่าร้ายกาจอีกสิบกว่าคน
เขาจ่ายทองหลายสิบแผ่นเป็นค่าจ้างเรือใหญ่ลำนี้ของพวกเขาสามภรรยา
รวมถึงฝายอีกจำนวนหนึ่งจากท่าเรือแห่งหนึ่งที่อยู่ตรงชายแดนแคว้นตัวลี
สั่งให้พวกเขาล่องเรือไปตามกระแสน้ำในแม่น้ำ ไม่ได้บอกชัดว่าต้องการ
ไปที่ใด

ทว่าหลังจากช่วยเงินโยวโยวในวันนั้น จู่ๆ ก็สั่งให้เรือใหญ่หันหัวกลับ
เปลี่ยนทิศทาง ระหว่างทางแม่โจทหารแคว้นตัวลีเรียกตรวจอยู่หลายด่าน
แต่กลับปล่อยพวกเขาผ่านด่านไปได้อย่างง่าย ๆ

คนเรือหญิงรู้สึกเป็นกังวลยิ่งยวดที่จู่ๆ บนแม่น้ำมีทหารกลุ่มใหญ่
ปรากฏตัวขึ้นกะทันหัน ด้วยกลัวว่าจะมีโจรสลัดก่อคดีอยู่ในบริเวณใกล้ๆ
ยิ่งกลัวว่าทหารเหล่านั้นจะฉวยโอกาสนี้รีดไถกลั่นแกล้งพวกตน โชคดี
ที่ตลอดทางแม่ตึกใจแต่ไร้อันตราย

จินโยวโยวรู้ว่าสถานการณ์ในยามนี้เป็นไปได้มากกว่าจะเกี่ยวข้องกับตนเอง เห็นที่บุรุษผู้เคร่งขรึมที่ทั้งวันดูไร้อารมณ์ความรู้สึกผู้นั้นจะเก่งมากจริงๆ โชคดีที่นางได้เขาช่วยเหลือเอาไว้ มิเช่นนั้นเวลานี้นางคงได้ตกอยู่ในเงื้อมมือเพิงกุยอวินไปแล้ว คิดได้เช่นนี้ความซาบซึ้งใจที่มีต่อเหยียนตี้ก็เพิ่มมากขึ้นหลายส่วน พอจะขมความขุ่นเคืองต่อเรื่องที่เขาริบทรัพย์สินส่วนตัวของนางตามอำเภอใจลงได้

นับตั้งแต่วันที่ 'แยกกันโดยไม่ดี' วันนั้น นางก็ไม่ได้เห็นเหยียนตี้อีกหลายวัน จึงได้แต่พักฟื้นอย่างสงบใจ ถึงอย่างไรสภาพนางในตอนนี้นอกจากกินยาและนอนหลับอย่างว่าง่ายแล้วก็ทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น

ครั้งจินโยวโยวลงจากเตียงมาเดินเหินได้ เรือก็ใกล้มาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว...ท่าเรือซานไถที่ตั้งอยู่ระหว่างพรมแดนแคว้นตัวลีและแคว้นเซียงเยวี่ เปลี่ยนมาเดินทางทางบกผ่านเข้าสู่อาณาเขตของแคว้นเซียงเยวี่จากที่นี่ไม่ถึงร้อยลี้ก็จะเป็นเมืองปาไซ สถานที่นัดพบของนางกับสัตว์วิเศษทั้งสองตัว

พอคิดที่กำลังจะหนีพ้นจากสถานที่เสี่ยงอันตรายอยู่ประเดี๋ยวนี้แล้ว และบางทีอีกไม่นานน่าจะได้พบกับสัตว์วิเศษทั้งสอง จินโยวโยวก็อารมณ์ดียิ่งนัก นางคิดหาโอกาสอันเหมาะสมเพื่อเอ่ยปากขอสิ่งของของตนคืนจากเหยียนตี้อีกครั้ง จากนั้นก็ไปหาสหายเก่าของอาจารย์ตาเผ่าที่ได้ฉายาว่า 'จอมแพทย์' ผู้นั้น ดูว่าเขาจะคลายฤทธิ์ยาลูกกลอนสลายนางให้นางได้อีกหรือไม่

พลังปรารถนาในกายนางยังคงอยู่ เพียงแต่กระจัดกระจายไปตามกระดูกตามชีพจร ไม่อาจตั้งมารวมกันให้เรียกใช้ได้ สภาพเช่นนี้นับว่า

เป็นโชคดีในโชคร้าย ทว่ายาแก้พิษจำต้องหาให้ได้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ มิเช่นนั้นหากพลังปรมาณที่กระจัดกระจายมีอาจกลับไปรวมที่จุดต้นเทียน* ได้อีกครั้ง ภายในหนึ่งปีก็จะค่อยๆ สลายไป ถึงเวลานั้นก็หมดทางช่วยแล้วจริงๆ

"นายท่านผู้นั้นให้ข้ามาเชิญแม่นางไปบนดาดฟ้าเรือ อีกไม่นานเรือก็จะเทียบท่าแล้ว" คนเรือหญิงยิ้มตาหยีพลางกล่าว พอพวกเหยียนตี้ทั้งหมดลงจากเรือไป การเดินทางครั้งนี้ก็นับว่าสิ้นสุด ทองหลายสิบแผ่นนั้นก็จะนอนนิ่งอยู่ในกระเป๋าวงกตแล้ว จำนวนนั้นเท่ากับรายได้ของพวกเขาจนถึงสองเดือนเลย

มิหนำซ้ำในใจคนเรือสองสามีภรรยาตลอดจนเหล่าฝีพายที่เป็นคนงานล้วนหวาดกลัวพวกเหยียนตี้อยู่บ้าง ทุกครั้งที่เห็นเขาก็จะรู้สึกสองขาอ่อนยวบ ไม่กล้าหายใจแรง หลายวันมานี้ทำให้พวกเขาทรมานมากพอแล้ว

"ดีเลย!" ฉินโยวโยวยิ้มพลางตอบรับ นางกำลังคิดจะหาโอกาสไปขอ 'คลังอาวุธ' ของตนคืนจากเหยียนตี้อยู่พอดี

ฉินโยวโยวเดินอาดๆ ไปถึงดาดฟ้าเรือ นางมองเห็นบุรุษร่างสูงใหญ่ไม่กี่คนกำลังสนทนากันได้จากที่ไกลๆ จากนั้นนางก็นึกถึงปัญหาใหญ่ข้อหนึ่ง...นางจำไม่ได้แล้วว่าคนใดคือ 'ผู้มีพระคุณ' ของนาง

นางจำได้เพียงว่าคนผู้นั้นดูจะเป็นชายหนุ่มร่างสูงกำยำและมีท่าทางเคร่งขรึม ทว่าไม่กี่คนตรงหน้านี้ล้วนดูเหมือนกันไปหมดในสายตานาง...

* จุดต้นเทียน คือชื่อเรียกตำแหน่งซีพุทธบริเวณท้องใต้สะดือลงไปประมาณ 3 นิ้ว

จินโยวโยวลังเลในใจ ฝึเท้าก็ฝ่อลงช้าลง หากเกิดหักผิดคนขึ้นมา
เช่นนั้นก็เสียมารยาทเกินไปแล้ว

เหยียนตี้มองดูจินโยวโยวเดินมาใกล้ แม้เรือนร่างอวบอบบาง
ของนางจะอยู่ในชุดหยาบตัวโคร่งซึ่งทำขึ้นอย่างง่าย ๆ ของคนเรือหญิง
ทว่านางกลับมิได้ดูซบเซาผิดขอ แต่กลายเป็นว่าเสื้อผ้าหอมช่อตัวนั้น
ยิ่งขับเน้นจนนางดูสะกดตายิ่งกว่าเดิม ประหนึ่งเป็นไข่มุกบนกองกรวด
ชวนให้พิณพิศมัยเป็นพิเศษ

คนงามหยาดเยิ้มเช่นนี้ ใครเห็นก็ล้วนจะรู้สึกที่นางสมควรสวมใส่
แพรพรรณชั้นดี กินดีอยู่ดีในเรือนอันอบอุ่นมั่งคั่ง หาใช่มาระเหวระร้อน
ตรากตรำรำร่ำแดดอยู่กลางทุ่งนาป่าเขา

เหยียนตี้พลันนึกเสียใจอยู่บ้าง เขาไม่ควรเรียกนางออกมาเลย
ต่อให้ออกมาแล้วก็ต้องบังคับนางไว้ให้มัดชิดจึงจะใช้ได้...องค์ภริยาไม่กี่คน
ที่ข้างเขาถึงกับกำลังแอบมองนาง

ทว่าแววตาที่นางมองเขานั้นมันอะไรกัน!

จินโยวโยวหารู้ไม่ว่าเหยียนตี้กำลังให้ความสนใจกับนางอยู่ นาง
กำลังง่วนอยู่กับการสังเกตเสื้อผ้าอาภรณ์และกิริยาท่าทางของคนทั้งหลาย
เพื่อให้แยกแยะ 'ผู้มีพระคุณ' ของตนออกมาได้

ประจวบเหมาะที่เวลานี้เสียงลึงเองก็ขึ้นมานวดตาฟ้าเรือพอดี
เขาเดินไปหยุดที่ข้างกายเหยียนตี้ก่อนค้อมตัวน้อย ๆ กระซิบบอกกล่าว
อะไรบางอย่าง

เป็นเขา!

คนผู้นี้เป็นคนที่เย่อหยิ่งวางโตที่สุดในคนทั้งกลุ่ม แม้ว่าแต่ละคน

จะหน้าไร้ความรู้สึกเหมือนกัน แต่ทำทางกลับสู้เขาไม่ได้ อีกทั้งผมชาวโพลนทั้งศีรษะของเหลียงลิ่งก็มีเอกลักษณ์ชัดเจนยิ่ง ฉินโยวโยวเห็นแวบเดียวก็จำได้ว่าเขาคือผู้ติดตามข้างกายผู้มีพระคุณ นางรู้จากปากของคนเรือหญิงว่าบนเรือมีคนผมขาวอยู่แค่คนเดียว

ฉินโยวโยวมั่นใจในเป้าหมายแล้วก็วางใจก้าวเดินไปหา

"เจ้าจำข้าไม่ได้?" เหลียงลิ่งนึกถึงแววตาเหมือนไม่รู้จักกันเมื่อครูนี้นางแล้วก็ให้รู้สึกไม่พอใจ

ถ้อยคำทักทายเอาใจที่ฉินโยวโยวเตรียมมาเป็นกระบวนใหญ่ถูกคำถามอันไร้ที่มานี้ทำเอาตกใจจนหดกลับมา หลังนั่งอิงไปเล็กน้อยในใจก็อดจะค่อนข้างไม่ได้ ท่านเป็นใครกัน! ทุกคนจำเป็นต้องรู้จักท่าน?! อยากมีชื่อเสียงจนเสียสติไปแล้วกระมัง!

ทว่าภายนอกฉินโยวโยวกลับทำท่าทางเหมือนกระต่ายขูดหัวน้อยที่เหนียมอายรู้สึกผิด นางก้มหน้างูตไม่ตอบคำ มั่นใจว่าบุรุษอย่างเหลียงลิ่งคงไม่สะดวกใจจะถือสาหาความในเรื่องเล็กๆ พรรคนี้กับนางต่อหน้าคนทั้งหลาย

เหลียงลิ่งโบกมือสั่งเหลียงลิ่ง "ไปหยิบหมวกคลุมมา"

เหลียงลิ่งไปจัดการตามคำสั่งทันที เพียงประเดี๋ยวเดียวก็หาหมวกคลุมผ้าดำมาได้ อันที่จริงมันคืองอบที่คนเรือหญิงใช้ประจำแต่เอามาคลุมขอบด้วยผ้าสีนิลผืนบาง ดูเข้ากับการแต่งกายในยามนี้ของฉินโยวโยวอย่างยิ่ง

"สวมเสีย" เหลียงลิ่งแสดงท่าทีบอกให้เหลียงลิ่งส่งหมวกคลุมไปไว้ในมือฉินโยวโยว น้ำเสียงออกคำสั่ง ไม่มีที่เหลือให้สงสัยต่อรองแม่แต่

เศษเสี้ยว

ฉินโยวโยวเข้าใจดีว่าสถานการณ์ในตอนนี้นั้นตนเองต้องพยายาม
ไม่ทำตัวให้โดดเด่นเท่าที่จะทำได้ ต่อให้เหยียนตี้ไม่บอก นางก็จะเป็นฝ่าย
ขอให้พวกเขาช่วยหาพวกเสื้อคลุมไม่กี่ผืนคลุมหน้าที่สามารถอำพราง
ใบหน้ามาให้ได้อยู่แล้ว หากแต่ท่าทีออกคำสั่งอย่างยโสเช่นนี้ของเหยียนตี้
ทำให้นางไม่ชอบใจเอาเสียเลย

ท่าว่าตอนนี้ยังต้องอาศัยคนเขาอยู่ นางต้องอดทน

ฉินโยวโยวรับหมวกคลุมมาอย่างว่องไว โดยไม่ลืมกล่าวขอบคุณ
เสียงเบา "ผู้มีพระคุณสิ้นเปลืองความคิดแล้ว"

เสแสร้งได้แบบเนียนนัก! ไม่รู้ว่านางคิดจะเสแสร้งไปถึงเมื่อไร
เหยียนตี้กวาดตามองนางปราดหนึ่ง ก่อนสั่งคนเรือให้นำเรือเทียบท่า

จากจุดที่ฉินโยวโยวตกแม่น้ำมาถึงท่าเรือซานไถ เดิมทีเดินทาง
ทางน้ำราวห้าหกวันก็มาถึงแล้ว ไม่รู้เหยียนตี้นี่ทำอะไรถึงตั้งต้นให้หยุดเรือ
อยู่กลางแม่น้ำเสียหลายวัน วันนี้ก็ผ่านมาจากวันที่นางเกิดเรื่องถึงสิบวัน
เต็มแล้ว

บริเวณท่าเรือยังคงมีทหารแคว้นตัวลีเรียกตรวจพ่อค้าสัญจรอยู่
เช่นเดิม แต่เห็นได้ชัดว่าไม่ได้เคร่งเครียดอะไรนักแล้ว ล้วนแต่วางนอนอยู่กับการ
จิบชาหรือการสนทนาทักทายเรือสินค้าที่ผ่านทาง

ฉินโยวโยวสวมหมวกคลุมเดินตามเหยียนตี้และเหลียงลิ่งลงจากเรือ
ไปอย่างสงบเสียงมึนเรียวร้อย ดูไปแล้วก็เหมือนเป็นขุนชายสูงศักดิ์ที่มา
พร้อมบ่าวชรา โดยให้คนเรือหญิงตัวมอมลึบนำทางเดินสูดอากาศบน
ท่าเรือ

ความรู้สึกที่ทำได้เหยียบพื้นดินอีกครั้งช่างดีโดยแท้! จีนโยวโยว ยังไม่ทันได้คลายความอดสูก็พลันได้ยินเสียงฆ้องดังรัวมาจากลานว่าง ด้านหน้าท่าม้า จากนั้นกลุ่มคนทางนั้นก็โกลาหลขึ้นมาทันที ม้าพันธุ์ดี สีดำสนิทห้าตัวพุ่งตรงออกจากกลางฝูงชน วิ่งมาถึงริมท่าเรือถึงค่อย หยุดฝีเท้า

คนทั้งห้าที่นั่งอยู่บนหลังม้าล้วนสวมเสื้อดำกางเกงดำ บนใบหน้าของผู้เป็นหัวหน้ามีรอยกรีดพาดจากหางตาซ้ายไปถึงกกหูด้านขวา สันจมูกยุบ หน้าตาดูดุร้ายชวนขนพองสยองเกล้ายิ่ง จีนโยวโยวพอเห็น คนผู้นี้ก็ต้องแอบร้องโอดครวญในใจ

เยี้ยวหูเหียนลูกน้องผู้แข็งแกร่งอันดับหนึ่งของเฟิงกุยอวีน! รอยแผลเป็นบนใบหน้าเขานั้นสะดุดตาเกินไป จึงเป็นหนึ่งในคนเพียงไม่กี่คนที่จีนโยวโยวเห็นเพียงแวบเดียวก็จดจำได้

กำลังความสามารถของเยี้ยวหูเหียนเข้าใกล้ยอดยุทธ์ขั้นเจ็ดเต็มที หากจีนโยวโยวมีคลังอาวุธครบครันอีกทั้งไม่ได้รับบาดเจ็บนางก็คง ไม่กลัวเขา ทว่านางในยามนี้เป็นเพียงสตรีอ่อนแอที่มีอะไรซึ่งเรียวแรง แม้แต่จะมัดไก่อีกฝ่ายใช้แค่นี้ก็ตายได้แปดรอบสิบรอบแล้ว

เจ้าสารเลวเฟิงกุยอวีนจะตามติดนางอย่างไม่ยอมไปผูกไปเกิด ถึงเมื่อไร เยี้ยวหูเหียนจะมาเร็วหรือช้ากว่านี้สักหน่อยก็ไม่ได้ ดันต้องมาถึงพอดีกับเวลาที่นางขึ้นฝั่ง ไฉนนางถึงโชคร้ายเพียงนี้!

ท่าเรือทางนั้นถูกพวกเยี้ยวหูเหียนปิดไว้แล้ว หากนางจะหนีก็ทำได้ แค่วะโดดแม่น้ำไปอีกครั้ง มิหนำซ้ำอาศัยพละกำลังของตนในตอนนั้นก็ไม่ว่าจะโดดแม่น้ำแล้วจะหนีพ้นได้

ยิ่งกว่านั้นข้างกายนางยังมีผู้มีพระคุณสองนายบ่าวอยู่ด้วย คนเขา
ใจดีช่วยนางไว้ อย่างไรก็ตามคงไม่อาจทำให้ทั้งคู่พลอยเดือดร้อนไปด้วยได้

ฉินโยวโยวหันหน้าไปพูดกับเหยียนตี้อย่างจริงจัง "อีกประเดี๋ยว
ท่านอย่าลืมทำเป็นไม่รู้จำข้า..." พูดพลางคิดจะก้าวออกห่างจากพวกเขา

ทว่านางยังไม่ทันก้าวสักก้าวก็ถูกเหยียนตี้โอบไหล่รั้งตัวกลับมา
ทั้งใบหน้ายังกระแทกเข้ากับอ้อมอกเขาแล้ว

"โธ้ย!" ฉินโยวโยวร้องออกมาเบาๆ น้ำตาไหลนองหน้า มิใช่เพราะ
ซึ่งใจ แต่เป็นเพราะจูกุนางกระแทกจนหวัดจะเปีย

ที่เหยียหยูเหียนมาถึงกะทันหันเดิมทีก็เพียงแค่มาตระเวนดูตามปกติ
เวลาผ่านไปสิบวันเต็มแล้ว หากสตรีที่นายท่านต้องการหาตัวยังไม่ตาย
ก็น่าจะหนีหายไปไร้ร่องรอยนานแล้ว ทว่าเพิ่งจะเหยียบท่าเรือ เขาก็
รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง

สายตาเขามองทะลุฝูงชนมาตกลงบนร่างของเหยียนตี้อย่างแม่นยำ
ไม่ผิดพลาด พร้อมกันนั้นย่อมจะมองเห็นฉินโยวโยวที่ถูกเขาโอบอยู่ใน
อ้อมแขนด้วย

ฉินโยวโยวสวมหมวกคลุมทั้งยังหันหน้าหาเหยียนตี้ เยียหยูเหียน
ย่อมมองไม่เห็นหน้าตาของนาง ทว่าต่อให้มองเห็นจริงก็จำไม่ได้ เพราะ
ฉินโยวโยวยามพบผู้อื่นหากไม่แปลงโฉมก็ใส่หน้ากากมาแต่ไหนแต่ไร
ทว่ารูปร่างนางนั้นเหยียหยูเหียนคุ้นเคยเหลือเกินแล้ว เขาเคยเห็นจากที่ลับ
นับครั้งไม่ถ้วน และยังติดตามเพิงกุยอวีนสะกดรอยนางทั้งคืนเต็มๆ แ่
เห็นแวบเดียวก็แน่ใจได้ว่านางต้องเป็นคนที่นายท่านต้องการหาตัวอย่าง
เร่งด่วนแน่นอน

ฉินโยวโยวเองก็รู้สึกได้ถึงสายตาของเยี่ยหู่เหนียน นางพลันตัวแข็งทื่อ ในใจเย็นเฉียบขึ้นมาทันที ลืมความเจ็บปวดที่ส่งมาจากปลายจมูกไปชั่วขณะ ยิ่งลืมไปด้วยว่าเหยียนตี้กับตนเองอยู่ในท่าทางที่สนิทสนมเกินไป

"ไม่ต้องกลัว" ลมหายใจของเหยียนตี้ระผ่านริมฝีปากฉินโยวโยวแผ่วเบา แขนอันอุ่นร้อนโอบไหล่นางไว้ เขาเงยหน้ามองไปยังเยี่ยหู่เหนียนอย่างเฉยชา

เยี่ยหู่เหนียนยกแฉับมาชี้ฉินโยวโยวพลาถพูดเสียงเย็นด้วยสีหน้าอึมครึม "นางคือนักโทษจรรยาที่ฮ่อเต้แคว้นตัวลี้มีพระราชโองการให้จับกุม ขอท่านมอบตัวนางให้พวกเราด้วย ข้าจะตอบแทนน้ำใจอย่างหนักแน่นอน"

แม้เยี่ยหู่เหนียนจะห้าวหาญเกินใคร แต่ก็ไม่อยากเป็นปรปักษ์กับบุรุษตรงหน้าผู้หนึ่งที่มองต้นลึกหนาบางไม่ได้ง่ายๆ ดังนั้นในวาทะจึงยังเหลือทางเลือกให้แก่เขา หวังว่าอีกฝ่ายจะยอมทำตามโดยดี เพื่อไม่ให้เกิดการปะทะกันรุนแรง

ฝ่ามือเหยียนตี้ลูบไล่ไหล่ของฉินโยวโยวอย่างช้าๆ โดยไม่รู้ตัวน้ำเสียงราบเรียบจนฟังอารมณ์ใดๆ ไม่ออก "ตอนนี้นางอยู่ในมือข้าก็ถือว่าเป็นคนของแคว้นเซียงเยวี่"

ฉินโยวโยวไม่รู้ว่าจะพอใจหรือพอใจหายดี ตั้งแต่เมื่อครั้งที่เหยียนตี้ดึงตัวนางเข้าอ้อมแขนกะทันหัน นางก็รู้สึกได้ว่าบุรุษผู้นี้ต้องการคุ้มครองนางจริงๆ ไม่ว่าผู้ที่เป็นใครเขาก็ไม่มีทางมอบตัวนางออกไปแน่

ทว่าปัญหาคือเขามีกำลังและความสามารถนั้นหรือไม่

ทางด้านเยี่ยหู่เหนียนนอกจากตัวเขาเองแล้ว คนชุดดำสี่คนที่เหลือ ล้วนดูท่าทางไม่อ่อนด้อย เป็นไปได้มากกว่าล้วนแต่เป็นผู้ฝึกยุทธ์ชั้นสามขึ้นไป

ผู้ฝึกตนโดยทั่วไปแบ่งเป็นเก้าชั้น ชั้นหนึ่งถึงหกเรียกว่าผู้ฝึกยุทธ์ เมื่อทะลุวงชั้นขึ้นเจ็ดได้จะได้รับการยกย่องเป็นยอดยุทธ์ ลือกันว่า นอกจากชั้นเก้าแล้วยังมีลำดับชั้นที่สูงยิ่งกว่า ทว่าคนระดับนั้นหายากยิ่งกว่าหวนดเต๋าเขากระต่าย แทบจะมีอยู่เพียงในตำนานเท่านั้น

ผู้ฝึกยุทธ์ชั้นสามขึ้นไปก็ไม่อ่อนด้อยแล้ว สามารถเรียกได้ว่าเป็น ยอดฝีมือ คนในชั้นนี้ถูกขนานนามว่า 'ผู้ด้านร้อย' ในหมู่มวลชน ความหมายตรงตัวคือมีความสามารถในการสู้คนเป็นร้อยได้โดยไม่ตกเป็นรอง ส่วนบุคคลที่เข้าใกล้ยอดยุทธ์ชั้นเจ็ดเต็มทีอย่างเยี่ยหู่เหนียนนั้น รับมือคนหลายร้อยพร้อมๆ กันก็มีปัญหา

บุรุษตรงหน้าผู้นี้อายุเพียงยี่สิบห้ายี่สิบหกปี ใช้หนึ่งด้านห้าทั้งต้อง กระเดื่องตัวภาเรอย่างนางไฉ่ด้วย คิดจะเอาตัวรอดโดยปลอดภัยจะเป็นไปได้หรือ ฉินโยวโยวนี้กสงสัยอย่างหนัก

เยี่ยหู่เหนียนทำสีหน้าเข้มแล้วเอ่ยว่า "ท่านเป็นชาวแคว้นเซียงเยวี่? มิทราบมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร" พุดพลางโบกมือให้คนชุดดำทั้งสี่ที่ด้านหลัง สี่คนนั้นก็กระตุน่มาปิดทางเข้าออกของท่าเรือไว้ หนึ่งในนั้นยังจุดพลุสัญญาณขึ้นฟ้าด้วย

มือที่พาดไหล่ฉินโยวโยวของเหยียนตี้ชะงักไปเล็กน้อย ฉินโยวโยวสังเกตเห็นได้ในทันทีว่าเขาคล้ายกำลังประเมินนาง ในใจให้หนักประหลาดใจอย่างยิ่ง ผู้นั้นถามชื่อท่าน แล้วไต่ถามถึงมองข้า คนเขาเรียกพรรคพวก

มาเสริมแล้ว ไฉนท่านจึงไม่มีอาการอะไรสักนิด!

นางจำข้าไม่ได้จริงๆ... ในใจเหียนตื๋อบอกไม่ถูกว่าเป็นความผิดหวัง หรือความโกรธเคืองกันแน่

"เจ็บ..." ฉินโยวโยวพลันรู้สึกว่ฝ่ามือใหญ่อันอบอุ่นบนหัวไหล่ กลายเป็นคิมเหล็กใหญ่ ปีบจนกระดูกนางแทบแหลกแล้ว นางทนไม่ไหว หลุดส่งเสียงร้องเบาๆ ออกมา

เหียนตื๋อจึงไปเล็กน้อยก่อนเก็บมือกลับมาจัดหมวกคลุมของ ฉินโยวโยวที่ถูกกระแทกเปิดขึ้นไปครึ่งหนึ่งให้เข้าที่ จากนั้นก็ดึงแขนนาง เดินอาดๆ ไปข้างหน้า คล้ายมองไม่เห็นการมีอยู่ของเยี่ยหฺรูเหียน โดยสิ้นเชิง

ฉินโยวโยวถูกเขาลากเดินไปข้างหน้าอย่างอกสั่นขวัญแขวน เพียง ประเดี๋ยวเดียวก็อยู่ห่างจากเยี่ยหฺรูเหียนไม่ถึงหนึ่งจั้ง*

"ใครขวางข้า... มาให้หมด!" น้ำเสียงของเหียนตื๋อยังคงราบเรียบ เหมือนเก่า คล้ายว่ากำลังพูดเรื่องไม่สลักสำคัญอันใด กระทั่งผีเท้า ก็มีได้หยุดชะงักเลยสักนิด

โครม! เสียงของหนักตกลงพื้นดังมาจากที่ไม่ไกล ฟังดูดีๆ คล้ายว่ามีของหนักสี่ห้าชิ้นตกพื้นโดยพร้อมเพรียงกัน แต่เพราะเกิดขึ้นพร้อมกัน จึงทำให้ฟังคล้ายเป็นเสียงเดียวแต่หนักหน่วงทอดยาว

บนท่าเรือพลันเงียบสงัดจนน่าอัศจรรย์ ฉินโยวโยวอดไม่ไหวต้อง เลิกผ้าดำมุมหนึ่งของหมวกคลุมขึ้นน้อยๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น พอมองเห็นฉากเหตุการณ์สุดแสนนองเลือด... คนชุดดำสองคนทาง

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ซ้ายมือเยี่ยหฺรฺเหียนถูกดาบฟันขาดกลางลำตัว ร่างท่อนบนกลิ้งตกลงจากหลังม้า ร่างท่อนล่างยังคงนั่งนิ่งอยู่บนอาน เลือดสดๆ พุ่งทะลัก เศษเนื้อและอวัยวะภายในสาตกกระจาย ด้านข้างม้าไม่รู้มีบุรุษชุดสีเขียวครามท่าทางเหมือนวิญญาณผู้หนึ่งโผล่มาตั้งแต่เมื่อไร ในมือกุมดาบยาวประกายดาบดุจหิมะ บนคมดาบมีรอยเลือดเประเป็นดวง

ไม่ต้องหันหน้าไปฉินโยวโยวก็รู้ว่าคนชุดดำอีกสองคนก็ประสพชะตากรรมเดียวกันแล้ว

ใบหน้าดูร้ายของเยี่ยหฺรฺเหียนซีดขาวบิดเบี้ยว เขาถลึงตาจ้องบุรุษที่กำลังลากฉินโยวโยวเดินไปข้างหน้าทีละก้าวอย่างไม่ละสายตาคัลยาว่าแม้แต่ความกล้าที่จะลงมือโจมตีก็หายไปเกลี้ยงแล้ว

ฉินโยวโยวเข้าใจความรู้สึกของเยี่ยหฺรฺเหียนอย่างยิ่ง หากเปลี่ยนนางไปแทนที่เขา เกรงว่าจะยิ่งกลัวกว่าเขาไม่ใช่แค่สิบเท่า

สี่คนนั้นไม่ใช่คนธรรมดา ล้วนแต่เป็นผู้แข็งแกร่งที่ฝึกตนมาหลายปีถึงกับถูกฟันขาดกลางอย่างง่ายดายประหนึ่งหันผักโดยที่ยังมองเห็นคู่ต่อสู้ไม่ชัดเสียด้วยซ้ำ ผู้ที่ลงมือจัดการพวกเขาต้องมีระดับขั้นสูงกว่าพวกเขาอย่างน้อยๆ ก็สามขั้น!

ดูจากเสื้อผ้า ฉินโยวโยวก็น่าได้ว่ายอดฝีมือที่ลงมือสังหารคนกลางวันแสดๆ เหล่านี้ก็คือคนที่ยืนอยู่ข้างผู้มีพระคุณของนางขณะอยู่บนเรือเมื่อครู่

นางพลันรู้สึกว่ามีมือที่จับแขนตนอยู่ข้างนั้นน่ากลัวประหนึ่งสัตว์มีพิษ ผู้มีพระคุณของนางแข็งแกร่งยิ่ง อีกทั้งต้องมีความเป็นมาใหญ่โตแน่นอน แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่มนุษย์อะไร...

ไม่รู้ว่าใครร้องอุทานนำขึ้นมาก่อน ผู้คนจึงได้สติกลับมาจาก คดีสยองขวัญตรงหน้า พวกนักกริโตร้องและวังหนีกระเจิดกระเจิง ทำเรื่อ คูลับสนอลห่ม่านขึ้นมาทันที

ทหารแคว้นตัวลีที่ลาดตระเวนอยู่บนแม่น้ำเองก็มีการตอบสนอง แล้วเช่นกัน พวกมันร้องตะโกนลั่น แต่กลับไม่มีสักคนที่กล้าเล่นเรือ กลับทำมาช่วยจับคนร้าย

"กลับไปบอกนายเจ้าว่านางเป็นคนของแคว้นเชียงเยี่ยของข้า หากไม่พอใจก็ไปที่เมืองจื่อเยี่ยได้เลย" ว่าแล้วเหยียนตี้ก็ลากจินโยวโยว เดินลอยหายจากไปด้วยท่าทางวางโต กระทั่งพวกเขาเดินไปไกลแล้ว เยี่ยหูเหียนถึงได้ยกมือปาดเหงื่อด้วยอาการสั่นเทา

ทหารที่ประจำการอยู่บริเวณใกล้ๆ เห็น 'ดาวพิฆาต' จากไปแล้วก็ รีบวิ่งมาต้อนรับแสดงความภักดี หนึ่งในนั้นเอ่ยถามขึ้นว่า "ท่านเยี่ย พวกเราต้องส่งคนตามไปหรือไม่ขอรับ"

เยี่ยหูเหียนรอดตายมาได้แล้ว เมื่อเห็นหน้าพวกเขาก็ยิ่งหงุดหงิด ได้แต่ส่ายหน้ากล่าวว่า "ไม่ต้อง ตามไปก็รู้ว่าที่ตาย เว้นแต่ว่าพวกเรา จะมียอดฝีมือระดับยอดยุทธ์ขึ้นเจ็ดชั้นไปอยู่ด้วย..."

"ยอดยุทธ์?!" เสียงสูดหายใจดังขึ้นเป็นระลอก สำหรับพวกเขา ที่เป็นคนธรรมดา ยอดยุทธ์แทบจะเป็นความหมายเดียวกับเทพเซียน หากกล่าวว่าผู้ฝึกยุทธ์ขั้นสามขึ้นไปคือผู้ด้านร้อย เช่นนั้นยอดยุทธ์ ที่แท้จริงก็คือผู้ด้านพัน ว่ากันว่าผู้ที่มีอายุชยยืนยาวที่สุดสามารถอยู่ได้ถึง สองสามร้อยปี คนเช่นนี้ชั่วชีวิตของพวกเขาเชื่อว่าจะมีโอกาสได้สัมผัส

ทหารหนึ่งในนั้นพูดขึ้นตะกุกตะกัก "ท่านเยี่ยท่าน...ท่านหมายความว่า

ว่าคนหนุ่มเมื่อครูนี้นี้เป็น...เป็นยอดยุทธ์?" คนหนุ่มผู้นั้นทำทางน่ากลัวยิ่ง
ทว่าดูไปแล้วอย่างมากมายก็อายุไม่ถึงสามสิบ อายุเท่านี้ก็เป็นยอดยุทธ์แล้ว?
คงไม่ใช่ว่าเหยื่อเหียนนี้ไม่กล้าสู้เลยจึงใจพุดถึงความสามารถของคู่ต่อสู้
ให้ดูสูงเกินจริงกระมัง

ไม่ใช่แค่เขาที่คิดเช่นนั้น ทหารที่อยู่ด้านข้างไม่น้อยก็มีความคิด
ในทำนองเดียวกัน

เหยื่อเหียนนี้มีหรือจะ 모르ความคิดของพวกเขา จึงพุดด้วยความ
เจ็บใจ "หากเขาไม่ใช่ยอดยุทธ์ บิดามีหรือจะทำตัวซี้ซลาดมองเห็น
พี่น้องของตนเองถูกฆ่าแล้วยังไม่กล้าแม้แต่จะพุดอะไร!"

อีกด้านหนึ่ง ผู้ที่กำลังคาดเดาถึงความสามารถของเหยียนตี้
ดูจะเดียวกันก็ยังมีจินโยวอีกคน

เมื่อครู่เหยียนตี้มิได้ลงมือเอง แต่พลังที่แผ่ออกมาในช่วงพริบตา
ที่เดินผ่านเหยื่อเหียนนั้นน่ากลัวยิ่งยวด พิจารณาจากความรู้ที่
จินโยวโยวมี อย่างน้อยคนผู้นี้ก็เป็นระดับยอดยุทธ์!

ทว่ายอดยุทธ์ที่อายุน้อยถึงเพียงนี้...จิตใจจินโยวโยวเสียสมดุล
ขึ้นมาร้ายแรง ต่อให้เขาเริ่มฝึกตนทันทีที่ออกมาจากครรภ์มารดา
ก็ไม่มีทางเป็นยอดยุทธ์ได้ตั้งแต่อายุยี่สิบปีกระมัง จะต้องเป็นตนเอง
คิดมากเกินไปแน่นอน

ยังไม่ขอล่าถึงความสามารถของตัวเอง เขาแค่บรรดาลูกน้องที่เขา
สั่งให้ลงมือในวันนี้แล้วก็น่าจะเป็นผู้ฝึกยุทธ์อย่างน้อยขั้นห้าขั้นหกทั้งสิ้น
สามารถทำให้คนระดับนี้ยินยอมพร้อมใจฟังคำสั่งของเขาได้ หากไม่ใช่

เพราะเขามีฐานะสูงจนน่าตกใจก็ต้องเป็นเพราะความสามารถของเขา
แข็งแรงแกร้งเกรียงไกรถึงขีดสุด

ฟังจากสำเนียงเขาเป็นชาวเชียงเยวี่ย อีกทั้งในคำพูดคำจาก็คล้ายว่า
แคว้นเชียงเยวี่ยคือบ้านของเขา เช่นนั้นก็เป็นไปได้มากกว่าจะเป็นหนึ่งใน
เชื้อพระวงศ์แคว้นเชียงเยวี่ย มิน่าถึงได้เห็นชีวิตคนเป็นผักปลา บอกจะฆ่า
ก็ฆ่า

จินโยวโยวไม่มีทางเห็นใจคนที่ตามจับและทำร้ายนาง กระนั้น
ก็ยังเกิดใจหวาดกลัวระแวงระวังห่างเหินต่อเหยียนตี้ที่ลงมือโหดเหี้ยม
แปดเปื้อนคาวเลือดเช่นเดียวกัน

ตนเองเพิ่งจะได้รับความเสียหายหนักที่แคว้นตัวลีมา ขอให้ไป
แคว้นเชียงเยวี่ยแล้วอย่าได้โชคร้ายซ้ำอีก คิดถึงตรงนี้จินโยวโยวก็ยัง
นึกดีใจที่ก่อนหน้านี้ตนเองไม่ได้เปิดเผยฐานะให้เหยียนตี้รู้

เห็นชัดว่าคนผู้นี้เป็นเจ้าของการฆ่าคน นางต้องตามหาสัตว์วิเศษ
ทั้งสองของตนกลับมาให้ได้เร็วที่สุด หลังจากนั้นหลบหายไปไกลได้เท่าไร
ก็ยิ่งดี

จินโยวโยวคิดคำนวณกับตนเองมาตลอดทาง จวบจนเหยียนตี้
ที่เบื้องหน้าหยุดฝีเท้าลง

"เจ้าขี้ม้าวเป็นหรือไม่" เหยียนตี้พลันหันมาถาม

"หา? มะ...ม้าว?!" จินโยวโยวที่ลอบไปไกลกลับเข้าที่ นางได้ยิน
คำถามของเหยียนตี้ชัด และก็มองเห็นชัดเช่นกันว่าเบื้องหน้ามีม้าแดง
ตัวสูงใหญ่ปีกบินเพิ่มมาตัวหนึ่ง เสียงจิ้งจูงขึ้นอีกแปดระดับทันที

ตอนยังเล็กนางเคยหวังเล่น ไปขี่ลูกม้าตัวหนึ่งที่มีคนมอบให้

อาจารย์ ผลคือนางถูกสะบัดตกจากหลังม้า หวิดจะคอหัก นอนอยู่บนเตียงหนึ่งเดือนเต็มๆ ถึงจะหายดี นับแต่นั้นมาก็ไม่ยอมเข้าใกล้สัตว์น้ำสยดสยองอย่างม้าอีกเลย

เหยียนตี้ไม่เข้าใจว่านางกำลังกลัวอะไร แต่ก็คร้านจะถามความเห็นนางอีก จึงพลิกตัวขึ้นมาแล้วใช้มือหนึ่งยกตัวนางขึ้นมาวางบนตักตนเองทันที

ฉินโยวโยวถูกทำให้ตกใจจนแทบเปล่งเสียงกรี๊ดร้องออกมา นางเกลียดม้า และยังกลัวความรู้สึกน่ากลัวยามนั่งอยู่บนหลังม้าที่สูงห่างจากพื้นหลายข้อ* อยู่ในสถานการณ์ที่สามารถตกลงไปได้ทุกเวลาเช่นนี้

"ข้า...ข้า...ข้าไม่อยากขี่ม้า!" ฉินโยวโยวออกแรงดิ้นหมายจะกลับลงพื้น

เหยียนตี้ทำหน้าที่เข้มพลางตวาดเสียงเย็น "หุบปาก! ห้ามขยับ!" สตรีนางนี้ไม่เข้าใจสักนิดว่านางกำลังนั่งแนบชิดกับบุรุษ การขยับตัววุ่นวายนับเป็นการท้าทายครั้งใหญ่เพียงพอต่อความสามารถในการควบคุมตนเองของบุรุษ

ความน่าเกรงขามที่เหยียนตี้แผ่ออกมาโดยไม่รู้ตัวทำให้คนหวาดกลัวจากใจ ฉินโยวโยวถูกจับร่างให้อยู่กับที่ สตรีนางเริ่มกลับมาเล็กน้อย ก่อนจะบิบน้ำตาร้องไห้ฮือๆ พลางเอ่ยว่า "ข้ากลัว ข้าไม่อยากขี่ม้า..."

เหยียนตี้ขมวดคิ้วไม่สนใจนาง มือหนึ่งโอบเอวนางไว้ อีกมือก็จับบังเหียน ม้าแดงหือตะบึงออกไปตั้งลูกศรออกจากสาย

* ข้อ (เชียะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ฉินโยวโยวตกใจจนโบนหน้าถอดสี่ นางไม่มีเวลาให้มัวมาแกล้ง
ร้องให้อีก ยามนี้แทบจะใช้ทั้งแขนทั้งขาจับเหยียนตี้เอาไว้แน่น กลัวแต่ว่า
เสี้ยวเวลาถัดไปจะถูกโยนลงจากหลังม้า

คนตรงหน้าคือผู้มีพระคุณเสียที่ไหน เป็นอันธพาลชัดๆ!

ฉินโยวโยวไม่รู้ว่าตนเองลงมาจากม้าได้อย่างไร หลังนางได้รับ
บาดเจ็บร่างกายก็อ่อนแอมากอยู่แล้ว ด้วยอาการตื่นตกใจจึงเกร็งขมิ้งไป
ทั้งร่าง ตัวลั่นตัวคลอนอยู่บนม้าได้ครู่เดียวในที่สุดกัทนไม่ไหวหมดสติไป
ฟื้นขึ้นมาอีกครั้งก็นอนอยู่บนเตียงแล้ว กระดูกในร่างคล้ายกับ
เคลื่อนไหวหลุดออกจากที่ไปแล้ว เป็นครื่งค่อนวันกว่านางจะผลักผ้าห่ม
ลุกขึ้นนั่งได้อย่างเปลื่องแรง

คล้ายคล้ายมีเสียงสุนัขเห่าและเสียงคนบอกเวลาเคาะเพราะไม่ไ่
ดังแว่วมาจากที่ไกลๆ น่าจะเป็นยามจื่อ* แล้ว ฉินโยวโยวจับหัวเตียง
พยุ่งตัว คิดจะลงจากเตียงไปจุดตะเกียงหาน้ำดื่ม รู่ๆ ตรงหน้าก็มีแสงไฟ
วาบขึ้นมาทันที

เงาร่างของเหยียนตี้ปรากฏอยู่ท่ามกลางแสงสลัวจากตะเกียง
ฉินโยวโยวลังเลอยู่ชั่วครู่ก่อนเปิดปากหยั่งเชิง "ผู้มีพระคุณ ดึกถึงเพียงนี้
แล้ว ท่าน..." เหยียนตี้ยังอยู่ในชุดเมื่อตอนกลางวัน ฉินโยวโยวแนใจ
ในฐานะของเขาด้วยอาศัยจุดนี้

ดึกดื่นที่เตียงคั่นแอบเข้าห้องหญิงสาว เขาคิดจะทำอะไร!

เหยียนตี้รินชาเย็นส่งให้ถึงมีอนางอย่างเงียบเขียบ ก่อนเอ่ยว่า
"เจ้ากลัวการขี่ม้าถึงเพียงนี้เชียว?"

* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

เดิมทีเหยียนตี้ยังนึกว่านางเสแสร้ง จนกระทั่งนางสลบอยู่ในอ้อมแขนเขาถึงได้พบว่านางกลัวจริงๆ ยามที่มองเห็นใบหน้าซีดขาวของนาง เขาถึงกับเกิดอารมณ์ที่คล้ายรู้สึกผิดละอายใจขึ้นมา

โชคดีที่นางเพียงแต่ตระหนกจนตกประหม่าเกินไป อาการบาดเจ็บมิได้รับผลกระทบเท่าไรนัก

"ข้าเคยตกม้าตอนยังเล็ก จึงกลัวการขี่ม้ามาก" ฉินโยวโยวบอกไปตามความจริง หวังว่าผู้มีพระคุณจะให้ทางรอดแก่นาง อย่าได้บังคับให้นางขี่ม้าอะไรอีก

"ดื่มชาหมดแล้วก็กินของว่างเสียหน่อยเถอะ แล้วค่อยนอนต่อยามนี้เจ้าอ่อนแอเกินไปแล้ว"

น้ำเสียงเป็นงานเป็นการถึงขนาดว่าเจือแววเด็ดจันท์ของเขา ทำเอาฉินโยวโยวปวดความสงสัยต่อเรื่องที่เขาแอบเข้าห้องหญิงสาว ยามดึกจนแทบเป็นเสียงๆ

คนที่สำรวจมาถึงเพียงนี้ เจ้าว่าเขาเข้าห้องนอนสตรีกลางดึก เพราะคิดจะทำมีดีมีร้ายหรือ!...ฉินโยวโยวรู้สึกที่ตนเองคิดมากเกินไปแล้ว บอกว่าเขาไปฆ่าคนกลางดึกยังจะเข้าทำกว่า

ได้ดื่มชาอุ่นๆ ลงไปอีกหนึ่งถ้วยรู้สึกดีขึ้นมาก ฉินโยวโยวซ่อนตาขึ้นมองพบว่าภายใต้แสงตะเกียงไม่มีใครอยู่ ไม่รู้เหยียนตี้ไปที่ใดแล้ว

นางยังอยากจะถามเขาอยู่เลยว่าที่นั่นคือที่ใด อยู่ไกลจากเมืองปาไชเท่าไร รวมถึงการเดินทางต่อจากนี้จะเป็นเช่นไร

พลีคนเสียจริง! คงมิใช่จะจางมาดูว่าข้าเตะผ้าห่มหรือไม่ ตอนกลางดึกหรอคะ?

เหลียงลิ่งปรนนิบัติเหยียนตี้ล่างหน้าบ้วนปากเสร็จก็ออกมาจากห้อง ขณะที่ผ่านหน้าประตูห้องฉินโยวโยวเขาก็หยุดฝีเท้าและมองดูอย่างลึกซึ้งปราดหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

นายท่านถึงกับต้องได้เห็นสตรีนางนี้พินกับตาตนเอง มั่นใจว่านางไม่เป็นอะไรแน่แล้วถึงได้ยอมกลับห้องไปพักผ่อน 'เกียรติ' ระดับนี้ไม่เคยมีใครได้รับมาก่อน นายท่านคิดอย่างไรกับสตรีนางนี้ นับว่าเห็นกันชัดเจนยิ่งแล้ว

เช้าตรู่วันต่อมาฉินโยวโยวลืมตาขึ้นมองห้องที่ตนเองอยู่ชัดเจนแล้ว ก็อดจะแอบแลบลิ้นไม่ได้ ห้องที่หรูหราโอ่อ่าเช่นนี้อะย៉าวว่าแต่โรงเตี๊ยมไม่มีทางมีเลย ต่อให้เป็นบ้านคนบดีทั่วไปก็ยิ่งยากจะได้พบเห็น

ตั้งแต่เตียงไม้กฤษณาสลักลายที่นางนอนเมื่อคืนไปจนถึงถาดรองกระเบื้องเคลือบใต้กระถางดอกไม้ข้างหน้าต่าง ล้วนแต่มีความเป็นมาไม่ธรรมดาทั้งสิ้น

เกรงว่าผู้มีพระคุณท่านนั้นคงเป็นคนในราชวงศ์แคว้นเซียงเยวี่ยจริงๆ นางได้คนเช่นนี้ช่วยเหลือไว้ ไม่รู้ว่าเป็นเคราะห์ร้ายหรือเคราะห์ดีกันแน่

เสียงเคาะประตูดังมาจากด้านนอก หลังได้ถามบอกกล่าวอย่างเคารพนบนอบแล้วก็มีสาวใช้เดินเข้ามาสองนาง

"นายท่านสั่งให้บ่าวมาปรนนิบัติแม่นางแต่งตัวเจ้าค่ะ" บนตัวสาวใช้ทั้งสองเองก็สวมใส่แพรพรรณงดงาม ดูเข้าท่ากว่าแขกในชุดผ้าหยาบอย่างฉินโยวโยวมากนัก

พวกนางนำเสื้อผ้าชุดใหม่ที่เข้าชุดกันตั้งแต่ชั้นในถึงชั้นนอกรวมถึงบรรดาเครื่องประดับเครื่องประทีนโฉมมาด้วย ดูแล้วเรียบง่ายแต่กลับไม่มีชิ้นใดที่ธรรมดาสามัญ ฉินโยวโยวมีความรู้ทางด้านนี้ไม่มาก แต่ก็มองออกว่าบรรดาของเหล่านี้ต้องไม่ใช่ของราคาถูกแน่นอน

ฉินโยวโยวพิจารณากับตนเองแล้วก็เห็นว่าตนเป็นเพียงคนเคราะห์ร้ายที่เหียนตี้ช่วยขึ้นมาจากแม่น้ำ เขามีเงินมากเกินไปจึงไม่สนใจ หรือว่ามีแผนจะทำอะไรกับนางกันแน่ นางรีบปลีกตัวไปโดยเร็วดีกว่า

"ที่นี่คือที่ใด ไกลจากเมืองปาไชหรือไม่ เมื่อวานเข้ามาถึงเวลาใด"

ฉินโยวโยวถาม

"ที่นี่เรียกว่าเมืองปากุย พวกป่าวเพิ่งถูกส่งตัวมาที่นี่เมื่อเช้านี้ เรื่องอื่นล้วนมึนทราบนั่นชัด อีกประเดี๋ยวแม่นางพบนายท่านแล้วก็จะได้ทราบเองเจ้าค่ะ" สาวใช้ทั้งสองยิ้มตาหยี ถามมาก็ตอบไป ทว่ามีแต่น้ำเป็นหลัก

ฉินโยวโยวถามต่อไม่กี่คำก็คร้านจะถามอีกปิดปากเงียบแล้วปล่อยให้พวกนางจับแต่งตัว พวกนางมิใช่ไม่รู้เรื่องจริงๆ เสียหน่อย เพียงแต่ได้รับคำสั่งว่าห้ามพูดมากเท่านั้น

ช่างเถอะ พวกเขาชอบทำตัวลึกลับก็ปล่อยให้พวกเขาไปแล้วกัน! อีกประเดี๋ยวนางได้พบเหียนตี้ก็จะเล่าเรื่องแยกจากเขาแล้ว

2

ข้ออ้างที่จะจากไปของฉินโยวโยวนั้นมีอยู่แล้ว...นางต้องการไปเมืองปาไช้เพื่อพบกับสัตว์วิเศษของนาง ไม่สะดวกจะอยู่รบกวนอีก หากมีวาสนาพวกเราค่อยพบกันใหม่!

แน่นอนว่ายังไม่ลืมเรื่องที่ต้องขอล้างอาวูธของตนเองกลับมาด้วย ส่วนบุญคุณช่วยชีวิตที่ติดค้างเหียนตี้และพวกของนอกราชเล่านี้อีกติดเอาไว้ก่อนแล้วกัน ผู้มีพระคุณผู้มีเงินมากมาย น่าจะไม่มาคิดเล็กคิดน้อยในเรื่องพวกนี้กับนาง หากคิดเล็กคิดน้อยจริงๆ ก็ให้เลือกของสักชิ้นสองชิ้นจากในบรรดาของเล็กของน้อยเหล่านั้นของนางมาเป็นของขวัญขอบคุณก็มากเหลือเฟือแล้ว

อาวูธลับที่ 'มือเทพเนรมิต' ทำไม่ว่าชิ้นใดก็ล้วนเรียกราคาได้สูงลิบลิ่ว

ฉินโยวโยวดีดลูกคิดรางแก้วดังก๊อ๊กก๊าก เดินตามสองสาวโซ่ไปพบ

เหยียนตี่อย่างให้ความร่วมมือผิตปกติ

เหยียนตี่กำลังเตรียมกินอาหารเข้าอยู่ในโรงรับแขก เหลียงลิ่งก็ยืนอยู่ข้างกายเขา บนโต๊ะมีอาหารเข้าประณีตบรรจงต่างชนิดต่างรูปแบบวางอยู่อย่างน้อยยี่สิบกว่าจาน ขณะที่ฉินโยวโยวเข้าประตูมาก็ได้ยินชายวัยกลางคนในชุดพ่อบ้านคนหนึ่งพูดกับเหยียนตี่ด้วยสีหน้าละอายใจพอดี "ป่าวไร้ความสามารถ ด้วยความจุกละหุกจึงเตรียมมาได้เพียงเท่านี้"

นี่มันมากเกินไปแล้วต่างหาก! เขาคนเดียวกินมากถึงเพียงนี้เชียวหรือ ฉินโยวโยวรู้สึกกว่าพ่อบ้านผู้นี้กำลังขอความดีความชอบในอีกรูปแบบหนึ่ง

ในที่สุดวันนี้นางก็หาเป้าหมายพบได้อย่างแม่นยำเป็นครั้งแรก ต้องขอบคุณที่เหล่าบุรุษไม่กี่คนในห้องโถงนี้มีจุดเด่นที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน

สายตาเหยียนตี่เลื่อนมาตกบนตัวฉินโยวโยว ในดวงตามีบางอย่างวาบผ่าน คล้ายว่าค่อนข้างพอใจในการแต่งกายหรูหราเต็มยศของนาง เขายังหันหน้ากล่าวเรียก "มานั่งลงกินอาหารสิ"

ปัจจุบันนี้ความนึกคิดของผู้คนโดยมากล้วนเปิดกว้าง ไม่ได้เหมือนราชวงศ์ก่อนที่เอาแต่พูดเรื่องชายหญิงมีความแตกต่าง ห้ามข้องแวะใกล้ชิดกันอะไรพวกนั้น แต่ฉินโยวโยวก็ไม่ได้รู้สึกว่าตนเองคุ้นเคยกับเหยียนตี่จนถึงขั้นร่วมโต๊ะกินอาหาร หรือดื่มสุราสังสรรค์กันได้

นางอยากปฏิเสธอย่างมีศักดิ์ศรียิ่งนัก แต่กระเพาะกลับไม่ให้ความร่วมมือเสียเลย นับตั้งแต่อาหารยามบ่ายของเมื่อวานที่นางกินก่อนลงจากเรือจนถึงบัดนี้ก็มิเพียงของว่างไม่กี่ชิ้นที่เหยียนตี่ทิ้งไว้ให้นาง

ได้ฝันยดลงไปตอนทีพื้นมากลางดึกของเมื่อคืน เวลานี้นางหิวจนตาลายไปหมดแล้ว

อาจารย์สั่งสอนนางมาตั้งแต่เล็กว่าเรื่องหิวเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดเรื่องอื่นล้วนน้อยกว่ากันทีหลังได้ ดังนั้นเมื่อมีของโอชะเต็มโต๊ะมาล่อใจจินโยวโยวลังเลแค่ชั่วประเดี๋ยวนึงก็นั่งลงอย่างสงบเสียงมเรียบร้อย

กินไม่คุดนอนไม่พุด ใบหน้าไร้อารมณ์ของเหยียนตี้ทำให้คนกดดันอย่างมากจริงๆ จินโยวโยวตัดสินใจจะไม่เสี่ยงเปิดประเด็นทีอาจทำให้เขาไม่พอใจขึ้นบนโต๊ะอาหาร นางกินอาหารเข้าไปอย่างสุดจะน่ารักกว่าง่ายภายใต้การปรนนิบัติของสาวใช้โดยไม่เอ่ยอะไรสักคำ

ส่วนเรื่องทีว่าเหตุไฉนางถึงได้รู้สึกว่ถ้าตนเองเอ่ยเรื่องจะจากไปออกมาแล้วจะทำให้เหยียนตี้ไม่พอใจนั้น...จินโยวโยวไม่ทันได้ตระหนักถึงปัญหานี้โดยสิ้นเชิง มันมาจากสัญชาตญาณอันแปลกพิสดารอย่างหนึ่งเท่านั้น

เหยียนตี้มองดูจินโยวโยวทีอยู่เบื่องหน้าเคี้ยวคำเล็กแล้วค่อยๆ กลืนเหมือนลูกแมวอย่างเจี๊ยบๆ ในใจออกจะเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง

สำหรับสตรีทีสามารถคลุกคลีกับโจรภูเขาโจรท้องถินได้นางหนึ่งกลับรู้กิริยามารยาทดีจนน่าอัศจรรย์ใจ แม้จะไม่ถึงขั้นนางตัวสูงส่งอย่างพวกเชื้อพระวงศ์ แต่การแต่งกายรวมกับรูปโฉมและการได้รับการอบรมสั่งสอนมาในระดับนี้ เทียบกับบุตรสาวตระกูลขุนนางใหญ่แล้วก็หาได้ด้อยกว่าไม่

ทว่าคิดดูอีกทีเขาก็หายข้องใจ สาวน้อยนางนี้เป็นไปได้มากทีจะเป็น

ผู้สืบทอดของ 'คนผู้นั้น' ศิษย์เอกของผู้วิเศษผู้ตัดขาดจากทางโลก จะหยาบเข้าไรร่ายยาทาได้อย่างไร

เช่นนี้ก็ดี หลังกลับถึงเมืองจ้อเยี่ย ไม่ต้องใช้เวลานานนักก็สามารถ สอนกฎเกณฑ์มารยาทให้นางได้แล้ว

ถ้าฉินโยวโยวรู้ว่าในใจเหยียนตี้เคยนึกดูถูกนางถึงเพียงนี้ เกรงว่า คงได้มีลั้มโตะค่าคนเสียตรงนี้กระมัง

ฉินโยวโยวรู้สึกได้ว่าเหยียนตี้กำลังพินิจพิจารณานางอยู่ เพียงแต่นางนึกด้วยความหลงตนเองว่าเป็นเพราะนางมีรูปโฉมที่งดงามเกินไป ไม่เพียงไม่ถือสาแล้ว นางยังค่อนข้างกระหือหือมีย่อมองเสียด้วยซ้ำ

กินอาหารเช้าเสร็จ ฉินโยวโยวก็อาศัยจังหวะที่เหยียนตี้หลับตาลืม รสชาเอ่ยปากขึ้นว่า "ตั้งแต่นั้น ข้าก็ได้ผู้มีพระคุณช่วยเหลือเป็นอันมาก ไม่กี่วันนี้ยังได้ท่านปกป้องคุ้มครอง นับเป็นการเพิ่มความยุ่งยากให้กับท่าน อย่างมาก บัดนี้ข้าไม่เป็นอะไรมากแล้ว จึงตั้งใจจะออกเดินทางไปเมืองปาไซ เพื่อตามหาสัตว์วิเศษทั้งสองของข้ากลับมาในวันนี้ ไม่ขอรบกวนต่อแล้ว"

เหยียนตี้ลืมตาขึ้นมามองนาง "เจ้าคิดจะไปแล้ว?"

น้ำเสียงเขาราบเรียบ บนใบหน้าปราศจากความรู้สึก ฉินโยวโยว รู้สึกร้อนตัวขึ้นมาภายใต้สายตาสบจับจองของเขา ทั้งที่เป็นคำถามธรรมดา ประโยคเดียว แต่ก็ทำให้นางฟังแว่วค่อนข้างอดออดได้หลายส่วน คล้ายว่า ความคิดความอ่านเล็กๆ ของนางถูกเขามองออกจนทะลุปรุโปร่ง

ต้องหลอนไปเองแน่ๆ จะต้องเป็นข้าคิดมากไปแน่ๆ!

ฉินโยวโยวพยักหน้า ท่องบทที่ตนเองเตรียมมาอย่างดีต่อ "ใช่แล้ว บุญคุณช่วยชีวิตของผู้มีพระคุณ ข้าจะจดจำใส่ใจ อนาคตหากมีโอกาส

จะต้องตอบแทนอย่างดีแน่นอน"

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็จะไม่ฝืนใจรั้งไว้" เขียนตี้ตอบรับได้ตรงไปตรงมายิ่งยวด เขาหันหน้าไปกล่าวกับเหลียงลิ่ง "ไปหยิบของที่นางนำติดตัวมาก่อนหน้านี้นะเถอะ"

ราบรื่นกว่าที่คาดคิดไว้เสียอีก!

จินโยวโยวดีใจเป็นล้นพ้น นางอดจะแอบเยาะหยันตนเองในใจไม่ได้ ข้าคิดมากเกินไปจริงๆ คนเขาไม่ได้คิดจะทำให้ข้าลำบากใจโดยสิ้นเชิง... ล้วนเป็นข้าเอาใจแคบๆ ไปประเมินคนอื่นเขา ระแวงจนกลัวไปเอง

เหลียงลิ่งหยิบห่อผ้าห่อหนึ่งมาในเวลาไม่นาน ด้านในนอกจากเสื้อผ้าที่จินโยวโยวใส่มาก่อนหน้านี้นี้แล้วยังมีอาวุธลับรวมถึงของจิปาตะอย่างหน้ากากและเงินทองทั้งหมดที่นางพกติดตัวอยู่ด้วย ไม่หายไปแม้แต่ชิ้นเดียว

ความคุ้ยด้วยง่ายของเขียนตี้ทำให้จินโยวโยวเกิดความรู้สึกผิดขึ้นหลายส่วน

นางลังเลอยู่ชั่วครู่ก่อนจะหยิบกล่องขนาดพกพาซึ่งทำจากเหล็กกล้าใบหนึ่งมายื่นไปตรงหน้าเขียนตี้แล้วเอ่ยว่า "เจ้านี่คือของป้องกันตัวชิ้นน้อยที่อาจารย์มอบให้ข้า ชื่อว่า 'กล่องพกจิ๋ว' ด้านในสามารถใส่เข็มเหล็กกล้าได้ร้อยแปดเล่ม ขอเพียงดันตรงนี้เล็กน้อยก็จะมีเข็มพุ่งออกมาสามสิบหกเล่ม ภายในระยะหนึ่งจึ่งสามารถแทงทะลุปราณคุ้มกายของยอดยุทธ์ชั้นเจ็ดได้ สามารถยิงได้ทั้งหมดสามครั้ง ขอเพียงใช้เข็มเล่มนี้เป็นแบบก็ให้ช่างธรรมดาทำเข็มเหล็กกล้าที่เหมาะสมออกมาได้แล้ว เอาเข็มแซ่พวงยาสลบไว้ก็จะยังได้ผลดีกว่าเดิม"

ฉินโยวโยวพูดพลางสาธิตให้ดูวิธีเปิดกล่องพกจิ๋วบรรจุเข็มเหล็กกล้า และวิธีขยับกลไกเพื่อยิง กล่องพกจิ๋วใบนี้นี้นั้นขนาดเพียงเท่าฝ่ามือ ทารก บนผิวหน้ามีลวดลายงดงามหรูหราซับซ้อน ด้านหลังมีตะขอเกี่ยว ยามกลัดไว้บนสายรัดเอวก็ดูเหมือนเครื่องประดับงามแปลกตาชิ้นหนึ่ง ไม่ว่าใครก็คาดไม่ถึงว่ามันจะเป็นอาวุธลับน่ากลัวที่สามารถเอาชีวิตคนได้ในพริบตา

ฉินโยวโยวสาธิตการใช้งานเสร็จก็เงยหน้าขึ้นกล่าวกับเหยียนตี้ "ผู้มีพระคุณมีตบะไม่ธรรมดา คิดว่าคงไม่ต้องใช้ของเล่นเล็กๆ พรรคนี้ หรอก ทว่านี่เป็นน้ำใจของข้า ขอท่านโปรดอย่าได้รังเกียจ"

กล่องพกจิ๋วนี้อันที่จริงฉินโยวโยวเป็นคนทำขึ้นเอง หากกล่าวถึง ราคาแล้ว ทองหมื่นแผ่นก็ใช้จะแลกมาได้ ทว่านางไม่กล้าโอ้อวดตนเอง จึงได้แต่อ้างไปว่าได้มาจากอาจารย์ เหยียนตี้รับของขวัญชิ้นนี้ไว้ นางก็นับว่าได้ตอบแทนน้ำใจแล้ว

เหยียนตี้พยักหน้า ไม่ได้พูดอะไรมาความอีก เพียงสั่งให้เหยียงลิ่ง ไปส่งฉินโยวโยวออกประตูไป

เหยียงลิ่งพาฉินโยวโยวมาส่งถึงหน้าประตูคฤหาสน์เขาถอนหายใจ ก่อนประสานมือคำนับนาง แล้วหันหลังเดินกลับไปโถงรับแขกเพื่อรายงาน การกิจ

ภายในโถงรับแขก เหยียนตี้กำลังนั่งอยู่ริมหน้าต่าง เขาจับ กล่องพกจิ๋วที่ฉินโยวโยวให้มาด้วยท่าทางใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

เหยียงลิ่งก้าวมารายงาน "แม่นางฉินจากไปแล้วพะยะค่ะ"

"อืม" เหยียนตี้มองเหยียงลิ่งปราดหนึ่งก่อนเอ่ยว่า "เจ้าอยากถาม

ไซ้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าจึงยอมให้นางจากไป"

เหลียงลิ่งพยักหน้าตอบว่าไซ้ เขารู้สึกแปลกใจจริงๆ

"หากไม่ให้นางหนีสักสองสามครั้ง นางจะยอมจำนนต่อชะตากรรม
ที่ตนเองไม่มีทางหนีพ้นได้อย่างไร" เขียยนต์ี้เก็บกล่องพกจิวเข้าอกเสื้อ

แค่กล่องพกจิวใบน้อยใบเดียวก็คิดจะสลัดเขาทิ้งแล้วหรือ สวาน้อย
นางนี้ช่างไร้เดียงสาเกินไปหน่อยแล้ว

สวรรค์ส่งนางมาถึงมือเขาเช่นนี้ เขาจะยังคลายมือปล่อยให้นางหนี
จากไปจริงๆ ได้อย่างไร อีกไม่นานนางจะได้รู้ว่าสถานที่เดียวที่นางควรไป
ก็คือข้างกายของเขา!

เหลียงลิ่งฟังคำของเขียยนต์ี้แล้วก็อดจะเห็นใจจินโยวโยวขึ้นมา
ไม่ได้ หวังว่านางจะเข้าใจความเป็นจริงได้โดยเร็ว มิเช่นนั้นฝีมือของ
นายท่านจะต้องทำให้นางลืมไม่ลงไปชั่วชีวิตแน่นอน

ก่อนจินโยวโยวจากมา นางได้สอบถามเหลียงลิ่งแล้วว่าเมืองปากุยก
ที่อยู่ในตอนนี้น่าห่างจากเมืองปาไซไปเพียงยี่สิบหลี่ จากเมืองนี้ขอให้
ตรงไปทางตะวันตกเรื่อยๆ ก็เป็นอันใช้ได้

นางออกมาจากคฤหาสน์ของเขียยนต์ี้แล้วก็เลี้ยวเข้าตรอกเล็ก
ตรอกหนึ่ง จัดการปลอมตัวใหม่ทันที ปรากฏตัวออกมาอีกครั้งก็
เปลี่ยนเป็นเด็กชายร่างผอมอ่อนแอตัวดำในเสื้อตัวสั้นแล้ว

นางแบกห่อผ้าเดินไปยังร้านเครื่องมือเย็บปักถักร้อยในเมืองก่อน
หลังกว่านซื้อเข็มเย็บผ้าที่หามาได้จนหมดแล้วก็เดินวนดูร้านดีเลิศ
รอบหนึ่ง ซื้อคีมและตะไบเหล็กที่ดีที่สุดมา จากนั้นก็กลับไปหาโรงเตี๊ยม

ที่อยู่ใกล้กับคฤหาสน์ผู้มีพระคุณปีศาจเข้าพักปิดประตูลงมือทำบางอย่าง เป็นครั้งก่อนวัน ในที่สุดก็ตัดและผนึกเข็มเย็บผ้าจนมีความหนาที่เหมาะสม และมีความยาวได้ที่ ใส่เข้าไปในกล่องกลไกบนตัวที่ละเล็ม

อาวุธลับในตัวยามนี้กลับมีเพียงสองสามชิ้นที่ยังพอใช้ได้ อีกทั้ง เมืองปากุยนี่ก็เล็กเกินไป เข็มเย็บผ้าที่หาซื้อได้จึงมีปริมาณจำกัด ยิ่งไม่มี วิธีปรุยาที่เหมาะสมมาแซ่เข็ม ยามเจาศัตรูจะใช้งานได้มากน้อยเพียงไร จินโยวโยวเองก็ไม่แน่ใจ

ทว่ายามนี้นางก็ทำได้เพียงเท่านี้แล้ว หากมิใช่ 'ผู้มีพระคุณ' ท่านนั้น มีท่าทางประหลาด ไอสังหารรุนแรง นางก็ไม่อยากเสี่ยงจากมาจริง ๆ หวังเพียงว่าพวกลูกน้องของเฟิงกุยอวี่นจะชี้ขาดสักหน่อย อย่าเป็น พวกไม่ยอมถอยใจ พุ่งมาตามรั้วความนางต่อถึงแคว้นเซียงเยวี่เลย

จินโยวโยวเตรียมพร้อมเสร็จสรรพก็พักค้างแรมในโรงเตี๊ยมหนึ่งคืน เสร็จขึ้นถึงค่อยไปทางเข้าออกเมืองด้านตะวันตก นางโบกเกวียนเทียมวัว ที่ผ่านทางจ่ายเหรียญสำริดไม่กี่เหรียญถือเป็นค่าเดินทางติดไปเมืองปาไซ

เกวียนเทียมวัวแล่นโคลงเคลงออกจากเมืองปากุยกมาได้ไม่นานเท่าไร จินโยวโยวก็รู้สึกกระวนกระวายขึ้นมาระลอกหนึ่ง

"สมควรตาย! คงไม่โชคร้ายถึงเพียงนั้นกระมัง" จินโยวโยวตะหวั่นใจ ที่เด่นไม่เป็นสำ รู้ว่าอาจจะเผชิญกับความยุ่งยากแล้ว

นางแยกแยะคนไม่ได้มาแต่กำเนิด อีกทั้งยังดูไม่เอาไหนกับเรื่องราว ส่วนใหญ่ ทว่าแต่ไรมาสังหารต่ออันตรายของนางนั้นแน่นย่าว่องไว จนน่าตกใจ นางแทบจะแน่ใจแล้วว่าตนเองถูกคนจับจองอยู่

"ท่านลุง หยดเกวียน! ข้านี้ขึ้นได้ว่าลิ้มของบางอย่างไว้ที่เมืองปากุยก

ข้าจะกลับไปเอา ท่านเดินทางต่อไปเถอะ" ฉินโยวโยวไม่อยากทำให้คนบริสุทธ์ต้องมาพลอยเดือดร้อนด้วย ยามเฟิงกุยอวีนลงมือไม่เคยไว้ชีวิตใครอยู่แล้ว

"ข้าไม่รีบ ที่นี่ห่างจากเมืองปากุยกไม่ไกลนัก เจ้านั่งเกวียนข้ากลับไปแล้วกัน" ชาวนาสูงวัยผู้บังคับเกวียนมีจิตใจเอื้อเฟื้อยิ่งยวด เขาหัวเราะร่วนพลางทำท่าจะบังคับวัวแก่ลากเกวียนให้หันหัวเลี้ยวกลับ

ฉินโยวโยวโบกมือส่ายหน้าห้ามเอาไว้ "ไม่ต้องแล้ว ไม่ต้องจริงๆ! ข้ากลับไปหยิบของแล้วต้องฟังเจ้านายบนอีก 'ไม่รู้ว่าจะออกเดินทางก่อนทำมิดได้หรือไม่' ไหนเลยจะไม่ทำให้ท่านสูญเสียเวลา"

"เจ้าหนู ไม่ต้องเกรงใจ ข้าออกเดินทางวันพรุ่งนี้ก็ไม่เป็นไร" ชาวนาตั้งต้นทำตามใจตนเอง

ฉินโยวโยวอึ้งตะลึงไปแล้ว ขณะที่คนทั้งสองกำลังไม่ยอมถอยให้กัน ก็มีเสียงหัวเราะเบาๆ ดังมาจากป่าข้างทาง "โยวโยว เจ้ายังคงจิตใจดีเหมือนเดิม กลัวทำคนอื่นต้องเดือดร้อนไปด้วย"

พร้อมกับเสียงพูด คุณชายหน้าหยกในชุดสีขาวคนหนึ่งก็โบกพัดเดินทอดน่องออกมาจากเงาต้นไม้ คนชุดดำแปดคนล้อมเกวียนเทียมวัวของชาวนาไว้อย่างไร้สัมเสียด เยียหฺรูเหนียนบุรุษหน้าแผลเป็นเองก็อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

คุณชายผู้สุภาพหล่อเหลาที่ปรากฏตัวกะทันหันนี้ก็คือเฟิงกุยอวีน ที่ฉินโยวโยวหลบเลี่ยงยังแทบไม่ทัน

เหตุผลที่ฉินโยวโยวสามารถจำเขาได้ในแวบเดียวนั้นคงต้องยกความดีความชอบให้กับชุดที่ชาวฉนแสบตาของเขา...เฟิงกุยอวีน

มีความยึดมั่นอันอธิบายสาเหตุไม่ได้ต่อชุดสีขาว ทุกครั้งที่ปรากฏตัว
จึงล้วนเป็นสีขาวไปทั้งตัว

เหมือนจะไปงานศพอย่างไรอย่างนั้น ในใจฉินโยวโยวไม่เห็นตี
เห็นงามอย่างยิ่ง

ฉินโยวโยวมองไปรอบๆ หนหนึ่ง ก่อนจะกระโดดลงจากเกวียน
โดยไม่กล้าชักช้า แล้วชี้ขวานาพลางเอ่ยว่า "ข้าจะไปกับท่าน แต่ท่าน
ต้องปล่อยเขาไป เขาไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น"

เสียงของฉินโยวโยวพลันกลับมาใส่กังวาน ฟังดูอ่อนหวานแจ่มเช่น
สาวน้อย ขวานาที่ถูกคนชุดดำทำทางเหมือนปีศาจร้ายเหล่านั้นทำเอา
ตกใจจนอิงงันไปหันมามองนางอย่างเหม่อลอย ลืมจะตอบสนองไป
โดยสิ้นเชิง

"ตรงดี! ตีเมียในขวิดเสีย แล้วข้าจะปล่อยเขาไป" เฟิงกุยอวีนหยิบ
ขวิดเล็กขวิดหนึ่งจากในแขนเสื้อออกมา ก่อนจะโยนมาบนเกวียน

ฉินโยวโยวขมวดคิวกกล่าวว่า "ข้ากินลูกกลอนสลวยพลึงของท่านแล้ว
ท่านยังมีอะไรต้องกังวลอีก" พูดพลางเป็นฝ่ายเดินไปหาเฟิงกุยอวีนเอง

เฟิงกุยอวีนใบหน้าเปลี่ยนสี เยียหู่เหียนที่อยู่ด้านข้างตวาดขึ้นว่า
"หยุดเท่า! มิเช่นนั้นข้าจะฆ่าตาแก่นี่ประเดี๋ยวนี้เลย!" เขาพูดพลาง
สะบัดมือหวดแส้วยาวออกไปม้วนตัวขวานาไว้ แล้วลากอีกฝ่ายมาถึง
ข้างกาย

ฉินโยวโยวแอบนึกแค้นในใจ เฟิงกุยอวีนผู้นี้ระวังตัวกับนางมาก
อย่างที่คิดจริงๆ อยากลอบจู่โจมเขามีใช้อย่างง่ายดายเลย

เฟิงกุยอวีนจ้องฉินโยวโยวพลางพูดยิ้มๆ "โยวโยว เมื่อวานเจ้าซื้อ

เข็มเย็บผ้าในเมืองไปตั้งมากถึงเพียงนั้น ข้าไม่ยากลืมนิสัยของการถูกเข็มแทงทะลุร่างหรอกนะ ดี่มยาในขวดเสียดีๆ จากนั้นพวกเราค่อยมาคุยกันก็ยังไม่สาย"

พวกเขาจับตามองนางตั้งแต่เมื่อวานแล้ว แต่กลับรอนางออกจากเมืองค่อยลงมือ

ฉินโยวโยวกลอกลูกตาเล็กน้อย จู่ๆ นางก็กระที่บเท้าแล้วพูดอย่างใช้อารมณ์ "ข้าไม่ตี้ม! ใครจะไปรู้ว่านั้นเป็นของเลวร้ายอะไร ลูกกลอนสลายพลังของท่านทำเอาข้าเสียตบะไปหมด หากดี่มยาขวดนี้ลงไป ข้ากลายเป็นใบ้หูหนวกตาบอดขึ้นมาจะทำเช่นไร!"

บัดนี้นางแปลงโฉมแล้ว ภายนอกมีผิวดำ หน้าตาธรรมดาสามัญ หากแต่เสียงที่หวานใสรวมเข้ากับประกายที่ไหลเวียนในดวงตารูปเมลิ็ดซึ่ง* อังดงามค่อนแล้วก็ยังทำให้เพิงกุยอวินที่เคยบังเอิญได้เห็นรูปโฉมจริงของนางจิตใจสั่นไหวไปชั่วขณะ

ในสมองเพิงกุยอวินมีความคิดหนึ่งวาบผ่าน หากนางกลับคืนรูปโฉมเดิมแล้วทำตะบึงตะบอนใส่ข้าเช่นนี้ นั่นจะน่าหลงใหลสักเพียงใด!

ทว่าเพิงกุยอวินเป็นคนใจเย็นมาแต่ไหนแต่ไร เพียงไม่นานความคิดเหลวไหลพวกนี้ก็ถูกกดลงไป เขากล่าวยิ้มๆ "ข้าจะหักใจทำร้ายเจ้าจนพิการได้อย่างไร อย่าได้ถ่วงเวลาอีกเลย"

เห็นนางดังเลไม่ขยับเสียที เยียหฺรเหียนจึงใช้มีดสั้นกรีดไปบนแขนของชาวนา เลือดสดๆ พุ่งทะลัก ชาวนาที่ทั้งกลัวทั้งเจ็บพลันร้องโหยหวนออกมา

* ซึ่ง หมายถึง แอปปริคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (บัวย) ชาวจีนมักเปรียบเทียบดาที่กลมโตว่าเหมือนเมลิ็ดซึ่ง

จินโยวโยวไม่มีทางเลือก อยู่ในสภาพเช่นตอนนี้ ต่อให้นางใช้แผนสาวงามก็ดูไม่ค่อยเข้าที่

นางใช้มือหนึ่งเก็บขวดยาบนเกวียนขึ้นมาก่อนหันหน้าไปพูดกับเพิงกุยอวินอย่างเคียดแค้น "ข้าดื่มยาแล้ว ท่านก็ต้องปล่อยท่านลุงท่านนี้ไปอย่างปลอดภัย หากกลับคำก็อย่าหวังว่าข้าจะทำอะไรให้ท่านเลย!"

เพิงกุยอวินเหลือบมองชาวนาที่ร้องไหยหวนผู้นั้นปราดหนึ่ง ก่อนโบกพัดในมือพลางเอ่ยว่า "วางใจได้ ก็แค่คนบ้านนอกที่ไร้ความสลักสำคัญคนหนึ่ง ถ้าเจ้าเชื่อฟัง ข้ายอมจะปล่อยคนไป"

จินโยวโยวถึงจุดขวดยอก นางเงยหน้าแล้วดื่มยาในขวดรวดเดียว จนหมดต่อหน้าเพิงกุยอวิน จากนั้นก็ใช้มือข้างหนึ่งโยนขวดคืนกลับไป

จวบจนบัดนี้เพิงกุยอวินยังคงรักษาระยะห่างกับจินโยวโยวอย่างระมัดระวัง สองตาไม่ปล่อยให้ทำท่าทางหรือการเคลื่อนไหวใดๆ ของนางหลุดรอดไปแม้แต่นิดเดียว

จินโยวโยวร่างกายโงนเงน พลันกุมหน้าท้องแล้วทรุดลงกับพื้น "ท่าน...ท่านให้ข้าดื่มอะไร! ปวดยิ่งนัก..." สีหน้านางแทบจะซีดเผือดลงในชั่วพริบตา เลือดสดไหลจากมุมปาก

เพิงกุยอวินโบหน้าเปลี่ยนสีในฉับพลัน แต่ไม่นานก็ยิ้มเย็นขึ้นมาอีก "โยวโยว เจ้าคิดจะหลอกข้าใช่หรือไม่ ที่ข้าให้เจ้าดื่มเป็นแค๋ยาสลบเท่านั้น เจ้าหลอกข้าไม่ได้หรอก"

จินโยวโยวไม่ได้ตอบคำ ทั้งร่างนางสั่นไม่หยุด รูจุมูก รูหนูค่อยๆ มีเลือดไหลออกมา สีเลือดดูดำคล้ำผิดปกติ ชัดเจนว่าถูกพิษร้ายแรงเข้าแล้ว!

พรวด! ละอองเลือดพุ่งออกจากปากฉินโยวโยว แล้วนางก็หงายหลัง
ล้มลงกับพื้นทันที

เฟิงกุยอวี่นยิ้มไม่ออกในที่สุด อาการเลือดไหลออกเจ็ดทวารเช่นนี้
ไม่มีทางเสแสร้งได้เป็นอันขาด ฉินโยวโยวมีความหมายต่อเขาอย่างมาก
หากนางตายไปเช่นนี้...เขาไม่ลังเลอีก พุ่งตัวมาถึงข้างกายฉินโยวโยว
ก่อนอุ้มนางขึ้น ยื่นมือไปจับชีพจรตรงคอนาง

ชีพจรนางเต้นอ่อนและสับสนอย่างยิ่ง นางถูกพิษร้ายแรงจริงๆ!

ไฉนจึงเป็นเช่นนี้! ของที่เขาให้นางดื่มคือ 'ผงเมามาย' ที่เป็นแค
ยาสลบแท้ๆ หรือว่าก่อนหน้านี้นางจะกินยาอะไรที่มีฤทธิ์ขัดกับผงเมามาย
ลงไป หรือจะเป็นยอดฝีมือแคว้นเซียงเยวี่ยผู้ลึกลับที่ช่วยนางไว้คนนั้น
เล่นลูกไม้อะไรกับตัวนาง

ความคิดนับร้อยนับพันโฉบผ่านในใจเฟิงกุยอวี่น เขาพลันนึก
เรื่องหนึ่งขึ้นมาได้...

แม้คนที่ช่วยฉินโยวโยวไว้จะรู้ถึงค่าตัวที่แท้จริงของนาง แต่ต้อง
เคยเห็นรูปโฉมจริงของนางแล้วแน่นอน วันก่อนที่ทำเรือถึงได้ลงมือสังหาร
ทูตพิเศษขุนนางแคว้นตัวลืออย่างโจ่งแจ่งเลือดเย็นเพื่อนางเช่นนั้น เห็นได้ว่า
อีกฝ่ายให้ความสำคัญต่อนางอย่างยิ่งยวด แล้วจะตัดใจปล่อยนางจากมา
ตามลำพังในเช้าเมื่อวานได้อย่างไร

ระหว่างที่เขาตกใจระคนสงสัยอยู่นั้น ตรงหน้าก็มีแสงสีเงินวาบขึ้น
เขาเพียงโบกพัดบังช่วงคอไว้ได้ทันอย่างฉิวเฉียด ก่อนรีบถอยกรูดไป
เกือบจิ้ง แต่น่าเสียดายที่ยังไม่อาจหลบพ้นได้ทั้งหมด บนตัวเจ็บปวด
รวดราวเป็นระลอก ไม่รู้มีเข็มเงินแทงเข้ามาในตัวกี่เล่มกัน

หากเรามีได้มีตะบะของผู้ฝึกยุทธ์ชั้นหกที่มีการตอบสนองรวดเร็วว่า
คนธรรมดาเป็นร้อยเท่า การโจมตีในระยะใกล้เพียงนี้ก็คงทำให้ทั้งร่างเขา
พยุเป็นตะแกรงได้เลย จุดสำคัญของร่างกายเขาล้วนมีเกราะคุ้มกาย
ป้องกันไว้ ทว่าฝ่ามือและแขนกลับมีอาจหลบเลี่ยงได้

หลังฉินโยวโยวที่เดิมทีกำลังสลบอยู่ในอ้อมแขนเฟิงกุยอวี่นโจมตี
สำเร็จ นางก็ล้มตาวลิกตัวถ่วงหนีอย่างรวดเร็วราวกับบิน

แม้เฟิงกุยอวี่นจะโกรธอย่างที่สุด แต่เขายังคงอดกลั้นไม่ลงมือ
โจมตีนาง

เยี่ยหฺรฺเหินเหินเห็นเช่นนั้นก็โกรธเกรี้ยวเหลือประมาณ อยากจะ
ปิดคอชาวนาให้หัก คนอื่นๆ เองก็อยากกรูกันเข้ามาด้วยเช่นกัน

แต่กลับได้ยินฉินโยวโยวตวาดลั่น "อย่าขยับ! ถ้าเขาตาย เจ้านาย
พวกเจ้าก็ต้องลงหลุมไปด้วย!"

คนชุดดำอย่างพวกเยี่ยหฺรฺเหินเหินเคยเข้าร่วมการตามจับฉินโยวโยว
มาก่อน ล้วนจดจำกลอุบายประหลาดที่มีไม่หมดไม่สิ้นของนางได้ดี
ครั้นถูกนางตวาดก็ถึงกับหยุดมือจริงๆ

ฉินโยวโยวจับเกี่ยวประคองตัวขึ้นมานั่งตัวตรง มองเฟิงกุยอวี่น
พลางพูดอย่างเย็นเยียบ "ท่านคงไม่ได้คิดว่าที่ข้ากินพิษล่อท่านมากี่
เพื่อจะลองใช้เข็มเย็บผ้าพื้นบ้านของเมืองปากุยกับตัวท่านหรอคะ"

เฟิงกุยอวี่นขับลมปราณก่อนจะสะบัดแขน เข็มเย็บผ้าทุกเล่มที่
แทงเข้าไปในร่างเขาก็ลอยกลับออกไปปักลงในกรวดหินดินทรายบนพื้น

เขามองเข็มเงินที่ดูไม่มีสิ่งใดผิดปกติปราดหนึ่ง ก่อนพูดเสียงเข้ม
"บนเข็มของเจ้าคงไม่ใช่ยังมีพิษอีกหรอคะ"

"หากไม่มี ข้าจะยอมสิ้นเปลืองแรงครั้งใหญ่ด้วยการแทงท่านหลายเข็มไปโย อีกประเดี๋ยวก็ต้องถูกท่านจับตัวไปอีกอยู่ดี โยข้าต้องเปลืองแรงเช่นนั้น" ฉินโยวโยวแยมยืมงามหยาดเอื้ม ยกมือโยนยา ลูกกลอนเม็ดเล็กเม็ดหนึ่งเข้าปาก จากนั้นก็เช็ดเลือดดำที่ออกจากปาก หู และจมูก

เมื่อครู่ฉินโยวโยวถูกพิษจริงๆ เพียงแต่นั้นเป็นพิษที่นางเตรียมมาเอง นางเห็นแล้วว่าเฟิงกุยอวินไม่มีทางตกหลุมพรางง่ายๆ แต่ก็ไม่มีทางตัดใจปล่อยให้นางตายไปเช่นกัน ดังนั้นถึงได้กล้าทำเช่นนั้น

เวลาที่พิษนี้กำเริบจะน่ากลัวยิ่ง ทว่านับตั้งแต่พิษกำเริบจนถึงตายอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาถึงหนึ่งก้านธูป* เพียงพอให้นางลอบทำร้ายเฟิงกุยอวินจนเสร็จแล้วค่อยกินยาแก้เม็ดเมื่อครู่นี้ลงไป

ส่วนยาที่เฟิงกุยอวินบังคับให้นางดื่มนั้นฉินโยวโยวถือโอกาสดอนที่นางกระอักเลือดพ่นออกมาปนกับเลือดไปแล้ว ไม่มีทางไหลลงกระเพาะแม้แต่หยดเดียว

เฟิงกุยอวินไม่รู้สึกรู้สึกระไรแต่น้อยว่าร่างกายตนเองมีอาการถูกพิษ แต่ที่ฉินโยวโยวพูดมาก็ไม่ได้รู้เหตุผลเสียทีเดียว เขาแค่สงสัยงันก่อนเอ่ยว่า "ถูกพิษก็ช่าง ขอเพียงเจ้าอยู่ในมือข้าก็ไม่ต้องห่วงว่าจะหายาแก้ไม่ได้"

"ในตัวข้าไม่มียาแก้ ดាំรับยาแก้อยู่ในสมองข้า วันนี้ท่านไม่ปล่อยข้ากับท่านลงท่านนั้นจากไปอย่างปลอดภัย ข้าก็ได้แต่ตายตกไปพร้อมกับท่านแล้ว แต่ข้าสามารถทำให้ท่านตายอย่างไร้ข้อข้องใจได้ พิษที่ท่าน

* ก้านธูปเป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

ได้รับชื่อว่า 'เพียงทะเลลำไส้' เป็นพิษของยოდยุทท์หมื่นพิษ ซึ่งอาจารย์ให้ 'ผีเสื้อमारฟ้า' ไปแลกมา ไม่รู้ว่าคุณจะมีปัญญาไปขอยาแก้จากยოდยุทท์หมื่นพิษหรือไม่"

ฉินโยวโยวยิ้มกว้างพลางกล่าวต่อ แม้สภาพร่างกายของนางจะอ่อนแอไร้ใดเทียม แต่กลับปิดแววสาแฎใจในดวงตาไว้มิด "พิษชนิดนี้จะซ่อนอยู่ในร่างกายครึ่งเดือนถึงค่อยเริ่มกำเริบ ยามปกติจะดูเหมือนไม่มีอาการใดๆ แต่ครั้นถึงเพียงวันและเพียงคืน ความเจ็บปวดก็จะมารวมตัวกันที่จุดตันเถียนในฉับพลัน ทำให้คนปวดท้องดังถูกบิดลำไส้ แต่แต่ละครั้งจะเป็นหนักขึ้นเรื่อยๆ จนแทบอยากควักลำไส้ออกมาให้รู้แล้วรู้รอด ทว่าผู้ที่ถูกพิษชนิดนี้จะมีไ้ตายเพราะพิษ แต่ล้วนเจ็บปวดจนตายมีบ้างเหมือนกันที่แหวกหน้าท้องตนเองแล้วดึงลำไส้และอวัยวะภายในอื่นๆ ออกมาจนตาย"

วาจ้านักกล่าวออกมาได้น่าสะพรึงกลัวยิ่ง ต่อให้เป็นคนใจเย็นอย่างเฟิงกุยอวินก็ยังมีสีหน้าเขียวคล้ำไม่ได้

พวกเหี้ยมเหี้ยนร้อนร้นกังวลใจตั้งแต่ได้ยินฉายายოდยุทท์หมื่นพิษแล้ว ครั้นได้ยินฉินโยวโยวบรรยายเป็นฉากๆ อย่างน่าสยดสยองไร้ใดเทียมอีก พวกเขาก็ก้มมองหน้ากันเลิกลักไม่กล้ากระทำการบ่มบ่าม

เฟิงกุยอวินสองจิตสองใจ อาจารย์ของฉินโยวโยวมีสายสัมพันธ์อันดีกับยოდยุทท์หมื่นพิษอยู่บ้างจริงๆ ยოდยุทท์หมื่นพิษเองก็เคยสนใจอาวุธลับร้ายกาจอย่างผีเสื้อमारฟ้ามาก เขาไม่แน่ใจว่าฉินโยวโยวเพียงแค่นี้เรื่องซู่หรือเป็นเรื่องจริงกันแน่

บัดนี้สตรีตัวน้อยได้ถูกทำลายตบะไปหมดสิ้นแล้ว วันหน้ายังมีโอกาส

ให้จับนางอีกมาก ไม่คุ้มที่จะเอาชีวิตของตนเองมาเสี่ยง แต่ถ้าจะปล่อยนาง
จากไปทั้งอย่างนี้ เขาก็ไม่เต็มใจอย่างที่สุด

สองฝ่ายยังคงคุมเชิงกัน ตกอยู่ในสภาพไม่มีใครยอมถอยอีกครั้ง...

จินโยวโยวมีสีหน้าสงบเยือกเย็นมั่นใจในตนเองก็จริง ทว่าภายใน
ใจนางนั้นร้อนรนจนแทบจะกระอักเลือดออกมาอีกครั้งแล้ว แม้นางจะกิน
ยาแก้ได้ทันเวลา แต่พิษที่กินลงไปก่อนหน้านี้ยังคงสร้างความเสียหาย
ให้แก่ร่างกายนางไม่น้อย หากยังมีตะบะเหมือนเมื่อก่อนย่อมไม่มีอะไร
ให้ต้องกลัว ทว่าบัดนี้นางสู้ไม่ได้แม้แต่สตรีอ่อนแอธรรมดาทั่วไป ขึ้นยัง
ยื้อกันต่อไปเช่นนี้ ฝ่ายที่ทนไม่ไหวย่อมจะเป็นนางเอง

หากเฟิงกุยอวินคิดใคร่ครวญแล้วพบช่องโหว่อะไรขึ้นมา ไม่ยอม
ตกหลุมพรางของนาง เช่นนั้นก็ยิ่งแยกว่าเดิม!

โชคที่ที่เฟิงกุยอวินมิใช่พวกตัดสินใจชักช้า "ข้าปล่อยพวกเจ้าไปก็ได้
แต่ด่ารับยาแก้แล้ว"

จินโยวโยวลอบโล่งอก เบื้องหน้ายังคงกล่าวด้วยรอยยิ้มไม่เปลี่ยน
"หลังข้าปลอดภัยแล้วยอมจะให้คนส่งไปให้ท่านเอง ท่านก็แค่อยาก
จับตัวข้าเท่านั้นมิใช่หรือ ถ้าข้าฆ่าท่านตาย มีหรือสำนักเฟิงเด็นจะ
ไม่ตามล่าข้าอย่างไม่ตายไม่ยอมเลิกرا ข้าไม่โง่จนรันทดที่ตายให้ตนเอง
หรือ"

เฟิงกุยอวินมองจินโยวโยวนิ่งอยู่ชั่วอึดใจหนึ่งก่อนเอ่ยว่า "ดี! ตกลง
ตามนี้ โยวโยว รักษาตัวให้ดี ไม่นานพวกเราจะได้พบกันอีกแน่"

จินโยวโยวถูกเฟิงกุยอวินมองจนหน้าสีระชาหน้าบ นางแอบแค้น
เสียงในใจ คงต้องรอให้มีเคราะห์หนักสักแปดชาติถึงจะพบท่านอีกครั้ง!

เฟิงกุยอวีนโบกมือ ก่อนนำคนชุดดำทั้งแปดคนหายลับไปกลางป่า
ข้างทางอย่างรวดเร็วราวกับบินเฉกเช่นยามมา

คนชุดดำหนึ่งในนั้นพูดขึ้นอย่างอดไม่ไหว "นายท่าน พวกเรา
จะปล่อยนางเด็กนั้นไปเช่นนี้จริงๆ หรือขอรับ!"

เฟิงกุยอวีนแหม่ปากไม่ตอบ

"เมื่อครู่มีคนอยู่บริเวณใกล้ๆ! เป็นยอดฝีมือที่เจ๋งที่ทำเรื่องเมื่อ
สองวันก่อน!" เยียหฺวเหียนพูดเสียงเข้ม ยามเอ๋ยถึงเหียนตี้ เสียงเขา
ก็แหบแห้งขึ้นมาอย่างยากกระจับ

เฟิงกุยอวีนเองก็รู้สึกได้เช่นกันว่ามียอดฝีมือร้ายกาจลอบสังเกตกារณ์
อยู่ไม่ไกล ถึงจำเป็นต้องปล่อยตัวคนไปโดยไม่ลังเล

ที่นี้อยู่ในอาณาเขตแคว้นเซียงเยวีย พวกเขาย่อมกระทำการได้
ไม่สะดวกเท้ายามอยู่ที่แคว้นตัวลี อีกอย่างด้วยกำลังความสามารถของ
พวกเขาเก้าคนย่อมไม่มีปัญญาไปสู้ซึ่งหน้ากับยอดฝีมือลึกลับรวมถึง
บรรดาลูกน้องของคนผู้นั้นที่เยียหฺวเหียนพูดถึง

ถ้ามิใช่เพราะเหตุนี้ พวกเขาก็คงไม่อดทนรอให้ฉินโยวโยวไปจาก
เมืองปากุยแล้วค่อยลงมือหรวก

ฉินโยวโยวรู้สึกกว่าตนเองปวกเปียกไร้เรี่ยวแรงไปทั้งร่าง นาง
วิ่งเวียนสี่รอบะ แม้แต่แรงจะยืนขึ้นมาก็ยังไม่มี ชาวนาที่รอดตายมาได้
ผู้นั้นยิ่งตกใจหนัก ได้แต่กุมແລບນແຂນนั่งตัวสั่นอยู่กับพื้น

นางนวดขมับ หยิบทองสองสามแผ่นจากในกระเป๋าเงินมาโยนไป
ตรงหน้าชาวนา ก่อนเอ่ยว่า "ท่านลุง ทำให้ท่านตกใจซ้ำยังได้รับบาดเจ็บ

เช่นนี้ต้องขออภัยด้วยจริงๆ ท่านรับทวงไว้แล้วรีบจากไปเถอะ"

ชาวนาเก็บทองขึ้นมาอย่างเช่ซ่ซ่า มองจินโยวโยวที่สภาพดูย่ำแย่อย่างที่สุดเล็กน้อย พอนึกถึงการคุ้มครองที่เมื่อครูนี้นางมีต่อเขาก็ตั้งใจจากไปทั้งอย่างนี้ไม่ลงอยู่บ้าง แต่ครั้นนึกถึงความโหดเหี้ยมของคนร้ายเหล่านั้นก็ให้หวาดกลัวเหลือประมาณ สุดท้ายก็ตะกายขึ้นเกวียนหนีไปอย่างรวดเร็วโดยไม่พูดอะไรสักคำ

เกวียนเทียมมัวยังจากไปได้ไม่ไกล ทางด้านหลังก็มีเสียงล้อรถและฝีเท้ามาดังมาจากทิศทางของเมืองปากุยกุย คนขี่ม้าสิบกว่าคนห้อมล้อมรถม้างามโอ่อ่าคันหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่หัวมุมถนนหลวง พริบตาเดียวก็มาหยุดลงเบื้องหน้าจินโยวโยว

บุรุษชุดสีเขียวครามผู้หนึ่งเดินลงมาจากรถ ขมวดคิ๋มมองจินโยวโยวที่นั่งอยู่บนพื้นก่อนเอ่ยว่า "นี่มันเรื่องอะไร"

จินโยวโยวไม่หือไม่อือ นางเงยหน้ามองเขาเป็นครู่ใหญ่ จวบจนมองเห็นเหยี่ยวลิ่งผู้มีผมขาวทั้งศีรษะเดินตามมาด้านหลังถึงได้แน่ใจในฐานะของเขาในที่สุด

โชคร้ายจริงๆ! นางเพิ่งบอกลาคนเขาเมื่อวันก่อน เพิ่งข้ามวันได้พบกันอีกนั้นก็ช่างเถอะ แต่เหตุใดต้องเป็นตอนที่นางอยู่ในสภาพตกยากดูทุลักทุเลเพียงนี้ด้วย

ยังดีที่ตอนนี้นางแปลงโฉมแล้ว เขาน่าจะจำนางไม่ได้

จินโยวโยวลอบนึกดีใจ แต่คิดดูอีกทีก็ท้อใจขึ้นมาอีก มิน่าเพิ่งกุยอวินถึงได้จากไปอย่างไม่ลืงเลเช่นนั้น คงเป็นเพราะรู้สึกได้ว่ามีบุรุษผู้นี้อยู่ด้านหลัง ตอนนี้นางมีสภาพเช่นนี้แล้ว หากเพิ่งกุยอวินย้อนกลับมา

เล่นงานอีกนางคงได้ตายอนาถแน่ ดูท่าการอาศัยพึ่งพิงผู้มีพระคุณท่านนี้น่าจะปลอดภัยกว่า

ไม่ว่าเขาเป็นปีศาจร้ายอะไรก็ไม่มีเวลาให้สนใจแล้ว ดีชั่วอย่างไร เขาก็ไม่มีเจตนาร้ายต่อบาง ความจริงได้เป็นเครื่องพิสูจน์แล้ว อย่างน้อยอยู่ข้างกายเขาชั่วครวย่อมจะปลอดภัยกว่านางอยู่คนเดียว

อาจารย์เคยบอกว่า 'อยู่ต่อหน้าเรื่องใหญ่อย่างความเป็นความตาย คักดีศรีหน้าตาอะไรล้วนแต่เป็นเรื่องเลื่อนลอยทั้งสิ้น'

"ผู้มีพระคุณ ข้าคือฉินโยวโยว ผนวกท่านช่วยข้าอีกสักครั้งได้หรือไม่" ฉินโยวโยวถามอย่างน่าสงสารเป็นหนักหนา

สาวน้อยนางนี้ช่างรู้การควมควรยิ่งนัก! ในใจเหียนตี้มีความขบขันผุดขึ้นมา แต่ครั้นคิดถึงว่าเมื่อครู่ฉินโยวโยวจำเขาไม่ได้เป็นครูใหญ่ก็รู้สึกไม่ชอบใจอยู่บ้าง จึงจ้องนางเงิบๆ โดยไม่พูดอะไร

ฉินโยวโยวถูกเขามองจนแทบจะเสแสร้งต่อไปไม่ได้แล้ว อาการตกค้างจากพิษภัยที่ขึ้นมาระลอกแล้วระลอกเล่าจนนางทนต่อไปไม่ไหว กระอักเลือดสดๆ ออกมา บุรุษตรงหน้าตลอดจนทิวทัศน์รอบๆ เริ่มพร่าเลือนหมุนคว้าง

แขนอันอบอุ่นคู่หนึ่งพลันโอบรอบร่างของนางไว้ นางถูกอุ้มขึ้นตัวลอยเสียดอันตรายเรียบเป็นทำนองเดียวของเหียนตี้ตั้งขึ้นเหนือศีรษะ "เจ้ามีสภาพเช่นนี้จะให้คนจำได้อย่างไร"

นี่กำลังเหยียดหยันในคราวเคราะห์จันมีสภาพตกอับของนางหรือ กำลังชมว่าวิชาแปลงโฉมของนางร้ายกาจกันแน่ ฉินโยวโยวสติพร่าเลือนนางรู้สึกเพียงว่าอ้อมอกที่ตนแอบอิงอยู่นั้นอบอุ่นและสบายอย่างยิ่ง

ถึงกับลืมนึกไปชั่วขณะว่าตนเองถูกบุรุษผู้มั่งคั่งต่อหน้าธารกำนัล

เพียงไม่นานจินโยวโยวก็ถูกอุ้มขึ้นรถม้า ภายในรถรองด้วย
พูกหนา ยังมีหมอนอิงอ่อนนุ่มอวบอ้วนอีกจำนวนมาก พอร่างจินโยวโยว
จมอยู่ท่ามกลางพูกมันแล้วก็เหมือนได้พึ่นนรกขึ้นสวรรค์ในเวลาเพียง
ชั่วประเดี๋ยวเดียว ทำให้นางไม่อยากจะขยับเขยื้อนโดยสิ้นเชิง

ความรู้สึกอบอุ่นแผ่มาจากหน้าอก จินโยวโยวหรีตด้วยความสบาย
จนแทบอยากระบายลมหายใจออกมา

ทว่า...หน้าอก?!

นางลืมนึกขึ้นทันที มองเห็นฝ่ามือข้างหนึ่งของเหยียนต้กำลังทาบทับที่
หน้าอกของนางอยู่จริงๆ! มืออีกข้างก็ 'บั้งเอิญ' โอบนางไว้ในอ้อมแขน
พอดีบพอดี

นะ...นะ...นี่มันอะไรกัน! จินโยวโยวอ้าปากพะงาบ อยากจะปิด
กรงเล็บหมาป่าข้างนั้นของเขาที่เขาเบรียนนางอย่างโจ่งแจ้งให้พ้นตัว
รวมถึงประณามท่าทางลามกของเขาอย่างจริงจัง

แต่ครั้นสายตามองเห็นใบหน้าปราศจากอารมณ์ของเหยียนต้ นาง
ก็หยุดความคิดนั้นทันที คนเขากำลังรักษาอาการบาดเจ็บให้นางอย่าง
ซื่อตรง ไม่ได้มีความคิดจะลวนลามนางเลยสักนิดกระมัง มีคำกล่าวว่า
ผู้เป็นหมอมีใจดังบุพการี สำหรับปัญหาสำคัญถึงชีวิตต่อการรักษา
อาการบาดเจ็บนี้ไม่สมควรห่วงเรื่องชายหญิงมีความแตกต่าง

ใช่นางคิดมากไปอีกแล้วหรือไม่ ผู้อื่นช่วยนางด้วยความหวังดี แต่
นางกลับกล่าวหาว่าคนเขาเป็นหมาป่าราคะ นี่จะไม่รู้ตัวชั่วเกินไปแล้ว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5744->